

CARRER

núm.
44
tardor
hivern
2006

La revista de la Fundació La Roda d'accions culturals i del lleure

FUNDACIÓ
LA RODA
ORGANISME CULTURAL DE L'ALT Llobregat

Actuem!

Teatre social als barris de la Fundació La Roda

Formació on line

ARSIS de Badalona proposa cursos en línia

La solidaritat en el món del futbol

Entrevista a Pilar Calvo

La ciutat Mindundi

Divertir-se tot participant

Titelles per tota la vida

Entrevista a Teatre Marduix

Lasala de Sabadell

A cau de Roda

Notícies i iniciatives
de les entitats
de la Fundació La Roda

Els sense sostre

Invisibles i exclosos

Espectacularment parlant

Discos, notícies i estrenes
d'espectacles per a tots
els públics

sumari

el tema

3

Invisibles i exclosos
Anna De los Riscos

a cau de roda

4-9

- Actuem!
Teatre social als barris de la Fundació La Roda
- Racó de les entitats
 - Notícies
 - Formació on line d'ARSIS
Montse de Paz
 - Mindundi
Divertir-se tot participant
Arcadi Corominas i Laura Ochoa
 - Jornades Associatives de Badia de Vallès
Èxit de la 25a edició

associacions

10

Ser jove al Raval ara pot ser més fàcil
Maria Trias

11

Comunicar-se com cal
Creació de l'Ens de Comunicació Associativa

12

Fem el primer pas
Les entitats pel medi ambient
CEPA

13

Segones, terceres i infinites oportunitats
Plataforma AIRES d'inserció laboral
Anna Montoro i Ruth Mellado

l'ampli

14

Mescladís
Un espai de trobada al voltant de la taula
Majo Siscar

15

La generació del mil·lenni
Camp de la Pau, Montevideo
Joves de la Ludoteca Maria Gracia Pont de Barcelona

cooper·acció

16

Fora de joc
Joaquim Alsina

17

Cooperació sindical al Marroc
Avalot-Joves de la UGT

Contes Solidaris

l'entrevista

19

La solidaritat en el món del futbol
Entrevista a Pilar Calvo, periodista

20

amb nom propi
tradi·accions
recordant

21

notícies
paraules, paraules, paraules

l'entrevista espectacular

22-23

Titelles per sempre
Entrevista a Teatre Marduix

espectacularment parlant

24-25

kiad9?

26

anem a veure

27-29

notícies
...des de l'escenari
el racó musical

30

notes noves

31

ara ve nadal

caixa de ressonància

33

Lasala de Sabadell
Eulàlia Ribera

Yakumbateràpia

34-35

Salvador Puig Antic
Reflexions sobre la revisió d'un cas polèmic
Maria Salicrú-Maltas

idees tallers

35

Instrumentos musicals
El nunut
Miqui Giménez

editorial

La revista *Carrer* és editada per la Fundació La Roda, creada l'any 2003 per l'associació La Roda d'Espectacles Infantils i Juvenils als Barris i d'Accions Culturals. La Fundació agrupa prop de cent associacions juvenils, infantils i culturals de trenta-quatre poblacions catalanes. Des de fa vint-i-nou anys La Roda programa espectacles i tallers de tots els gèneres per als infants i els joves a través de les associacions dels barris. Els objectius són oferir un lleure de qualitat, educatiu i formatiu als infants i els joves, afavorir l'ús de la llengua catalana en el lleure, difondre el coneixement de la cultura popular i les tradicions del país i donar suport al teixit associatiu dels barris. La Roda va rebre l'any 2001 la Creu de Sant Jordi.

Coordinació, redacció, correcció i maquetació: Lluïsa Armengol
Consell de redacció: Carme Beltrán, Lluïsa Celades, Anna Corbella, Salvador Figuerola, Joan López i Concepció Pallàs
Col·laboració: Joaquim Alsina (Intermón Oxfam), Jaume Barri, Joan Boada, Joan Busquets, Centre d'Esplai El Tricicle i Centre d'Esplai El Nus (Sant Joan Despí), Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius, Arcadi Corominas (CE Drac Màgic de Vilanova i la Geltrú), Anna De Los Riscos (AVALOT), Montse de Paz (ARSIS), Maite Doñágueda (Grupo Unión de Sant Adrià de Besòs), Fundació Escolta Josep Carol, Fundació Pere Tarrés, Miqui Giménez, Ludoteca Maria Gracia Pont (Barcelona), Anna Montoro (AIRES), Montse Montull (Esplai La Flor de Maig de Barcelona), Laura Ochoa (CE Drac Màgic de Vilanova i la Geltrú), Eulàlia Ribera (Sala de Sabadell), Noè Rivas, Blai Rodríguez, Maria Salicrú-Maltas, Francesca Salido (Contes Solidaris), Kike Sánchez (Federació d'Associacions Culturals de Badia de Vallès), Majo Siscar, Maria Trias (Casal d'Infants del Raval), Yakumba.
Disseny portada: Umberto Valeri i Marta Serra
Imatge portada: Muñoz
Preimpresió i impressió: tallers gràfics de Rúbrica Editorial
Edita: Fundació La Roda
C. Sèquia, 9-11 • 08003 Barcelona • Tel.: 93 414 72 01 • Fax: 93 414 77 05
administracio@fundaciolaroda.org • www.fundaciolaroda.org
Dipòsit legal: B/25.352.87

La Fundació La Roda no es fa responsable de les opinions expressades en els articles firmats.

Amb el suport de:

Generalitat de Catalunya

De nou els esforços de la Fundació La Roda per oferir una eina de difusió de les iniciatives que es produeixen des del món associatiu i des del món de l'espectacle familiar es fan realitat en aquest nou número de CARRER, el número 44.

Hi hem reservat un espai més ampli a les entitats que formen part de la Fundació La Roda amb els seus projectes, que mostren la tasca educativa que fan als barris, sense oblidar altres iniciatives que ens permeten fer passes per millorar el sector de l'educació en el lleure i de l'associacionisme.

■ Exclusió social

Els sense sostre

Invisibles i exclosos

El passat 12 de novembre es va celebrar la catorzena edició del Dia dels Sense Sostre amb el lema "Sense sostre, sense drets. Avui també dormo al carrer... En aquesta societat hi falto jo". La campanya d'enguany ha volgut transmetre el missatge que la pobresa i l'exclusió social van en contra dels drets humans.

Anna De los Riscos

Si analitzem algunes dades podem veure que algunes idees preestablertes sobre el col·lectiu dels sense sostre són falses. Per exemple, el 30% són abstemis, gairebé el 12% tenen feina i el 50% en busca. Només el 6,7% es declara sense estudis, el 15,3% té estudis primaris, el 64,8% ha acabat l'educació secundària i el 13,2% ha cursat estudis superiors. I unes dades molt preocupants: el 41,9% han estat insultats o amenaçats, el 40,3% han patit robatoris i el 3,5% han sofert agressions sexuals. Finalment, també cal saber que, durant l'últim any, el 66,4% dels sense sostre han contactat amb un treballador social.

«Algunes dades desmenteixen les idees preestablertes. Només el 6,7% es declara sense estudis, el 15,3% té estudis primaris, el 64,8% ha acabat l'educació secundària i el 13,2% ha cursat estudis superiors.»

El perfil de les persones sense llar ha canviat en els últims anys. Ara conviuen persones que no tenen llar des de fa molt temps amb les que "poden tenir una història com la de qualsevol de nosaltres, que han perdut la feina i s'han vist abocats a un procés que no els ha permès tornar a tenir accés a una altra feina, que han anat perdent les seves coses, la seva unitat familiar, la seva salut i al final acaben al carrer".

«Gairebé la meitat dels sense sostre han estat insultats o amenaçats durant l'últim any, i el 40% han patit robatoris.»

Quan parlem de sense sostre, amb freqüència ens oblidem que són homes i dones amb rostre, que són de carn i ossos. Ens oblidem dels seus sentiments, dels seus desitjos, dels seus problemes, de les seves necessitats. La idea abstracta que transmeten aquests substantius fa ombra a les persones concretes. D'aquesta manera, la preocupació no passa per reconèixer els seus sentiments, els seus desitjos, els seus problemes o les seves necessitats. La preocupació passa pel fet que aquests sense sostre no es notin gaire i no enterboleixin la imatge complaent i moderna de les nostres ciutats.

Així mateix, és difícil trobar alguna notícia en els mitjans de comunicació que faci referència a les persones sense llar si no és per parlar d'algun acte violent o alguna mort —no de totes, però, perquè de la major part de les morts dels pobres i exclosos, ni se'n parla.

Però la realitat dels sense sostre escapa a qualsevol definició. Cada un és diferent, i potser l'únic que tenen en comú és que han arribat a una situació extrema de marginació social i, al mateix temps, han perdut la capacitat de reaccionar, de demanar ajuda, de reclamar els drets que tenen com a persones i com a ciutadans.

Davant d'això, els poders públics oblidem que els sense sostre, com a ciutadans, tenen uns drets

que els atorga la Constitució, i que els han de garantir aquests drets. Però, ¿com se'ls garanteix la llibertat, la igualtat, la seguretat, la dignitat personal, la intimitat, la integritat física i moral o el dret a un habitatge?

Realment és un sarcasme constatar aquesta situació, que situa els sense sostre totalment al marge de la legalitat pretesament democràtica, talment com a no-persones, com a no-ciutadans, com a residus de la societat.

«Els sense sostre són ciutadans, tenen uns drets que els otorga la Constitució, i aquests drets han d'estar garantits.»

Molts sense sostre no tenen DNI, no estan censats, no voten, no existeixen per als poders públics, i els departaments de benestar social no tenen programes per a ells; es limiten a atorgar subvencions insuficients a entitats privades, que són les úniques que els ajuden d'una manera eficaç i professional. A més, el nombre de places en residències municipals o privades, a Barcelona, és molt inferior a les necessitats reals.

Hem d'exigir als poders públics que no continuïn ignorant la problemàtica dels sense sostre, i hem de reivindicar els drets que els corresponen com a ciutadans d'una societat que els ha donat l'esquena.

Anna De los Riscos és membre d'Avalot-Joves de la UGT

■ Projecte de teatre social de la Fundació La Roda

Actuem!

Cinquanta joves de cinc entitats de la Fundació La Roda són els protagonistes d'Actuem!, un projecte de teatre social organitzat per la Fundació La Roda amb la col·laboració d'Impacta Teatre i el suport de la Fundació la Caixa i la Diputació de Barcelona.

A la Fundació Sant Roc de Badalona, l'energia dels 15 nens i nenes gitanos d'entre 10 i 12 anys que participen en el projecte sembla que no té límits. Han decidit que faran un programa de televisió, amb jams de flamenc i *bailaoras* inclosos. A l'Esplai La Fàbrica de Can Tusell de Terrassa, en el petit espai d'assaig, veritable "fàbrica de somnis", els infants es transformen en pares, mares, avis i àvies i es fan preguntes sobre els papers de cada membre de la família. A Montornès, els joves munten l'obra *Miranda Zupp*, una història on els protagonistes són extraterrestres de planetes molt diferents i que permet treballar els problemes d'acceptació de la diversitat que hi ha en aquest col·lectiu de joves.

Aquestes són tres de les entitats implicades en el projecte, que també s'està desenvolupant a dos centres escolars de Badia del Vallès amb un grup d'alumnes amb fracàs escolar i un d'educació especial, i al qual s'afegirà al gener els infants i joves del Grupo Unión del barri La Mina de Sant Adrià de Besòs.

Actuar damunt d'un escenari per resoldre els

seus conflictes i fer sentir la seva veu a través del llenguatge artístic, aquest és l'objectiu del projecte en el qual participen set professionals d'Impacta Teatre, una entitat especialitzada en teatre d'intervenció social. Segons Gus Bas, un dels seus fundadors, "els tallers fan que els nens i els joves descobreixin la seva realitat i la del seu entorn i prenguin consciència del lloc que hi ocupen. A més del treball corporal, emocional i actoral, poden treballar fent teatre dels seus desitjos, pors, inquietuds i motivacions."

Cada setmana, cada grup fa un taller de dues hores format per jocs i improvisacions basats en tècniques pròpies del teatre social com ara el Teatre Fòrum o el Teatre Imatge, que permeten que els participants escenifiquin els temes que més els preocupen i que expressin el que senten i pensen. Alhora, es va muntant una obra de teatre que més endavant es representarà en públic.

Així, alguns dels temes que han aflorat durant les primeres sessions, com la falta de límits i d'autoestima i els problemes d'acceptació i d'integració són els protagonistes d'unes obres creades pels mateixos infants i joves, a partir de les seves pròpies habilitats i de tot el que van aprenent durant els tallers.

El projecte, que té una durada de nou mesos, es clourà amb la representació de totes les obres creades.

més

Els orígens d'Actuem!

L'any 1997 La Fundació La Roda va participar en una trobada europea sobre projectes juvenils. Fruit d'aquesta reunió i de la col·laboració amb tres entitats d'Anglaterra, Alemanya i Portugal es van realitzar tres intercanvis sobre teatre social entre joves de 15 a 18 anys de deu dies de durada cada una, que es van fer l'any 1998 a Newcastle (Anglaterra), el 1999 a Colònia (Alemanya) i el 2000 a Barcelona.

Aquestes trobades van servir per treballar amb joves en situació de risc mitjançant el teatre i diverses arts escèniques i compartir els mètodes utilitzats a cada país.

Les habilitats dels joves s'ensenyen damunt de l'escenari, com les que demostren tenir els participants de la Fundació Sant Roc de Badalona.

rodamón

GRAN FESTA D'INAUGURACIÓ DELS NOUS LOCALS DE LA FUNDACIÓ LA RODA

Hi va faltar poca gent a la festa d'inauguració de la nova seu de la Fundació La Roda. El passat 11 d'octubre les entitats, les companyies artístiques, els responsables de les administracions, els amics, els col·laboradors de l'entitat i els veïns, en total prop de dues-centes persones, van

acudir a la cita i van visitar els nous despatxos de l'entitat situats al barri de Sant Pere de Barcelona, al Casc Antic de la ciutat, i també van gaudir de la bona música de la companyia La Tresca i la Verdesca.

L'entitat, en trenta anys de vida, ha rodat per tot Barcelona. De la plaça Espanya i el carrer Tatarantana dels primers anys, La Roda va passar al carrer Mestre Nicolau durant més de deu anys, va fer una breu incursió de tres anys al carrer Viladomat, i finalment es va establir al carrer

Sant Eusebi, on s'hi ha estat prop de deu anys. Finalment, La Roda s'ha traslladat al centre mateix de Barcelona. Amb ganes d'estar-s'hi molts anys!

NADAL A TOT TREN A LES ENTITATS DE LA RODA

El Cagatió és una de les festes populars més celebrades per les entitats de la Fundació La Roda. Després de la gran moguda de la Castanyada, amb més de 20 espectacles programats, aquest Nadal a tota la geografia catalana es podran veure bons espectacles oberts a tots els veïns dels barris i amb el Tió i la il·lusió dels més petits com a protagonistes. També tenim una cita amb Mag Lari el 16 de desembre al Casal de Joves La Gresca de Ripollet, amb Noè i els seus contes de Nadal el 23 de desembre a Montornès del Vallès i amb Lluís Pinyot i la Banda Xica al barri de Sant Antoni de Barcelona el mateix dia, entre molts altres espectacles.

Més informació a: www.fundaciolaroda.net/calendari

MÉS TEATRE I ESPECTACLES FAMILIARS A TEIÀ

Els habitants de Teià estan de sort. L'Ajuntament d'aquesta població aposta pel teatre familiar i per les bones programacions de la Fundació La Roda i un any més convida les famílies al Teatre de la Flor de la Palma un cop al mes, des d'octubre del 2006 fins al juny del 2007. Teatre Mòbil, Samfaina de Colors, Mag Lari, Marcel Gros i La Tresca i la Verdesca són algunes de les companyies participants.

Més informació a: www.fundaciolaroda.org/calendari

PER NADAL, BONS ESPECTACLES ALS CENTRES D'EL CORTE INGLÉS DE BARCELONA, CORNELLÀ DE LLOBREGAT I SABADELL

Per segon any consecutiu, l'empresa El Corte Inglés ha decidit renovar la seva confiança en la Fundació La Roda i en la qualitat de les seves programacions. A partir del 2 i fins al 30 de desembre, 31 companyies catalanes participaran a la campanya de La Roda i afegiran màgia i il·lusió a aquestes festes de Nadal amb uns espectacles que faran les delícies de petits i grans.

Més informació a: www.fundaciolaroda.org/calendari

EL CATALÀ A L'ESPLAI VA ENDAVANT

El projecte "El català a l'esplai", iniciat l'any 2005 per fomentar l'ús del català a les entitats que formen part de la Fundació La Roda, ha continuat aquest any amb la programació fins ara de tres tallers lingüístics.

Aquests tallers s'han fet a Terrassa a l'Esplai La Fàbrica de Can Tusell, a Barcelona per al col·lectiu Entorn, que agrupa les entitats La Guineu, el Drac, el SOIA de Roquetes i el PDI de Canyelles, i a Badalona a l'Esplai Chiribiripum i l'Associació Juvenil La Rotllana. Hi han participat prop de quaranta persones.

Preocupada pel retrocés de l'ús social del català, particularment palès en el món del lleure, La Fundació La Roda proposa a les seves entitats uns tallers lingüístics duts a terme per la Fundació Reeixida. Són sessions de quatre hores de durada en què es dona informació sobre l'estat actual de la llengua i es motiva les persones que exerceixen de model lingüístic a les entitats, és a dir els monitors, els educadors i els voluntaris, a incrementar l'ús de la llengua catalana en la gestió de l'entitat i en la relació amb els usuaris.

Més informació a: Fundació La Roda. Tel.: 93 414 72 01

racó de les entitats de la roda

Bateig de gegants a la Mina

Els primers gegants del barri, construïts per una entitat de la Fundació La Roda

Des de fa uns quants anys el Grupo Unión de La Mina de Sant Adrià de Besòs porta a terme un projecte anomenat "Animació al carrer". L'element central és l'organització d'una activitat infantil oberta al barri dinamitzada pels grups de la Fundació La Roda. Els objectius fonamentals són la recuperació del carrer com a espai de convivència i el contacte amb els nois i noies que no estan vinculats a cap recurs educatiu de lleure del barri. Per fomentar la participació dels infants i joves del Centre Obert, els nois i noies fan una cercavila pel barri abans de l'espectacle, vestits d'una manera cridanera i amb diferents elements festius, com ara xanques i percussió, fins que arriben al lloc on es fa la representació.

A partir d'ara, dos personatges nous els acompanyaran en aquestes sortides: l'Alfita i el Dedalito, un gegant i una geganta que s'han convertit en els primers que donen voltes per La Mina. Estan fets de manera que un nen o una nena els pugui portar i fer ballar i han estat construïts en un taller de costura de La Mina amb la col·laboració de veïns del barri. El 16 de setembre es van batejar els dos gegants durant la Festa Major de La Mina. Es va explicar la seva història i tots els nens i nenes van participar al bateig amb una pluja de confetti.

Grupo Unión

C. Venus, s/n. Sant Adrià de Besòs
Tel.: 93 381 15 78

Història dels gegants de la Mina

explicada pels infants

Alfita i Dedalito són dos gegants molt amics. Tenen nou anys. Van junts a l'escola, i després de fer els deures tenen el costum de sortir a jugar una estona. Les seves famílies viuen en un poble de gegants prop d'aquí, on es dediquen a fer vestits i cosir pantalons. Per això ella es diu com una màquina de cosir i ell, doncs això, té nom de didal. La veritat és que són molt feliços. Només tenen un problema: on viuen no hi ha gaires nens, i no poden fer nous amics. És per això que l'Alfita, que és molt eixerida, un dia li va dir al Dedalito que aniria a fer un volt a veure què trobava. La sort va fer que es va creuar amb uns nens que jugaven a fet i amagar. Un li va demanar si es podia amagar darrere seu, ella que era tan gran i tan forta. Quan els altres nens el van trobar, ell va començar a girar al voltant de l'Alfita perquè no l'agafessin. Els nens també van començar a donar voltes, fins que la geganta gairebé ja ballava. Com que això va ser molt divertit, l'Alfita va venir un parell de cops més al barri. El Dedalito, que és una mica tímid, no s'atrevia a anar-hi, fins que un dia l'Alfita el va convèncer: com que és un gran ballarí, li va dir que hi ha alguns dies durant l'any que la gent del barri surt a ballar al carrer. Així va ser com Dedalito va venir fins aquí per les festes majors. I s'hi quedarà amb l'Alfita per ballar cada cop que senti la música amb tots els nens i les nenes del barri.

La cuina del Tricicle va... sobre rodes

La gent de l'Esplai El Tricicle de Sant Joan Despí presenta un invent del qual se senten força orgullosos i que pot ser útil per a altres entitats: la cuina mòbil.

La idea va sorgir ja fa anys, quan El Tricicle va estrenar els nous locals. Els tallers de cuina sempre han tingut molt èxit a l'entitat. Hi participen els nens i nenes, els joves i, fins i tot, a vegades, els pares i les mares.

Com que els tallers es fan en diferents sales segons l'edat dels infants, als monitors de l'esplai se'ls va acudir la possibilitat de fer una cuina mòbil per poder-la portar on fes falta.

Els fusters de la brigada municipal es van encarregar de fer tota l'estructura del moble: armaris a la

part de dalt, prestatges a baix, ganxos per penjar-hi els estris, algun calaix, i sobretot, el més important, unes rodes per poder-la transportar. Un cop construïda, hi van instal·lar l'aparell de cuina: una vitroceràmica, amb forn inclòs. Funciona molt bé, ocupa poc espai i la poden posar a qualsevol lloc. Fins hi tot de vegades l'han tret al carrer per fer un taller.

Esperem que els d'Ikea no els copiïn la idea!

Centre d'Esplai El Tricicle

· C. Kennedy, 4. Tel.: 93 477 01 47 (barri les Planes)
· Pl. de l'Estatut, 5. Tel.: 93 477 31 34 (barri residencial Sant Joan)
08970 Sant Joan Despí - tricicle@esplai.org

■ Fundació Arsis de Badalona

Formació on line

Una gran oportunitat

Montse de Paz

La Fundació ARSIS de Badalona ofereix a les entitats cursos de formació *on line* sobre gestió del temps, voluntariat, captació de recursos i direcció.

LA NECESSITAT DE FORMACIÓ DE LES ENTITATS

Cada cop més, les entitats del tercer sector es veuen obligades a professionalitzar la seva tasca. Ja siguin voluntaris o personal remunerat, cal que tothom treballi amb qualitat. Això requereix, com en tota ocupació laboral, una formació contínua en diferents àmbits. L'*e-learning*, en aquest sentit, ofereix molts avantatges.

QUÈ ÉS L'E-LEARNING?

Amb aquesta paraula anglesa es designa la formació a distància a través d'Internet, o formació en línia. Les immenses possibilitats d'Internet han arribat també al camp de l'ensenyament i ofereixen una oportunitat única a moltes persones que, per motius de distància, de temps o de manca de recursos, opten per aquesta forma d'aprenentatge.

L'*e-learning* ofereix tots els avantatges de la formació a distància, més uns quants de nous:

- L'alumne/a pot seguir els cursos al seu ritme, en l'horari i al lloc que li vagi millor.
- Normalment, el cost sol ser molt inferior al dels cursos presencials.
- El material està penjat a Internet, de manera que es pot estalviar en llibres, paper, espai i diners.
- S'estableix una comunicació virtual amb el professorat i entre els alumnes a través de les eines interactives que ofereix la xarxa: fòrums, consultes *on line*, etc.
- Permet que qualsevol persona, des de qualsevol indret del món, pugui accedir a la formació, mentre tingui un ordinador i una connexió a Internet.
- Amplia el camp d'acció de les ONG.
- Afavoreix la connexió entre diferents entitats, l'intercanvi i la creació de xarxes.

projectes adreçats a infants, joves, dones, persones aturades i, més recentment, immigrants.

Després d'una trajectòria molt intensa, algunes persones i entitats van recomanar a ARSIS d'oferir a altres associacions la seva experiència. Així és com es van dissenyar els primers cursos adreçats a organitzacions sense afany de lucre, tant en versió presencial com virtual. Ajudada per alguns consultors col·laboradors, grans experts en gestió d'entitats i de recursos humans, ARSIS ha elaborat diversos cursos que ara ofereix a través d'Internet.

Aquests cursos estan basats en la pròpia formació i experiència de l'entitat, són molt pràctics i volen ser útils i pedagògics per als seus alumnes. El desig dels seus responsables és oferir una formació pràctica i de qualitat que ajudi altres ONG a millorar la seva gestió i a incrementar els seus recursos perquè puguin aconseguir satisfactòriament la seva missió.

Durant el curs 2006-2007, ARSIS oferirà cinc cursos *on line*: Captació de fons (especialment, fons privats); Curs pràctic de captació de fons (ideal per als qui comencen o volen organitzar-se); Gestió del temps; Voluntariat i lideratge; i Direcció per valors. De cadascun se'n faran dues o tres edicions.

BEQUES I AJUTS

Gràcies a una subvenció privada, ARSIS pot abaixar els costos de l'edició dels cursos. Totes les entitats radicades a Catalunya obtindran un 50% de descompte sobre el preu de cada curs. Són preus molt accessibles a qualsevol mena d'entitat, fins i tot petita.

Montse de Paz és membre de la Fundació ARSIS

ELS CURSOS D'ARSIS

ARSIS va néixer el 1994, com una petita associació de barri, amb la ferma voluntat de propiciar un canvi positiu en el seu entorn social. Des d'aleshores, ha desenvolupat més de deu

Més informació a:
<http://formacion.arsis.org>
www.arsis.org
montse@arsis.org

La captació de fons Una activitat clau

En qualsevol entitat, la captació de fons ha de ser una de les activitats prioritàries. Les petites i mitjanes ONG tendim a enfocar tots els nostres esforços en els projectes que desenvolupem. Però no oblidem que els fons són necessaris per sobreviure. Podríem comparar l'organització amb un vehicle. Els recursos materials i la infraestructura són la carrosseria; el motor són les persones, l'equip humà. I els fons són la benzina. Sense combustible, el cotxe no funciona! Per aquest motiu és imprescindible que a cada entitat hi hagi una persona, com a mínim, dedicada a la captació de fons, d'una manera continuada i com més professional millor. Aquesta persona ha de formar part de la directiva o bé ha d'estar molt connectada amb la direcció de l'entitat, per assumir els seus valors i la seva missió, per poder comunicar allò que l'entitat vol transmetre al món i per implicar tot l'equip perquè doni suport a la seva tasca.

Les grans ONG poden contractar professionals del màrqueting o de la publicitat per fer aquesta tasca. Les petites, que som la majoria, sovint no ens ho podem permetre. No ens ha de desanimar. Un bon captador de fons no solament és un gran comercial. Més aviat ha de ser una persona entusiasta, que cregui en l'entitat, sàpiga transmetre el seu valor i vulgui fer-la créixer. Per aquest motiu, qualsevol membre de l'entitat que se senti encoratjat i vulgui fer-ho, pot, amb una formació bàsica, ser un bon captador de fons. Aquesta és la formació que volem oferir des d'ARSIS.

No solament oferim teoria sobre captació de fons, sinó que donem exemples de casos pràctics, basats en la realitat i en la nostra pròpia experiència.

Montse de Paz
Fundació ARSIS

■ Centre d'Esplai Drac Màgic de Vilanova i la Geltrú

Mindundi o divertir-se tot aprenent a participar

Arcadi Corominas i Laura Ochoa

Quan al principi de les colònies tots els nens i nenes del Centre d'Esplai Drac Màgic de Vilanova i la Geltrú van escollir, democràticament, que la ciutat que es disposaven a repoblar, després del seu abandó durant molts anys, es diria Mindundi, els monitors i monitores ens vam quedar parats.

Després de parlar-ne molt els mesos anteriors, els monitors i monitores del Drac Màgic, entitat d'educació en el lleure que ja fa temps que treballa a Vilanova i la Geltrú, havíem decidit canviar radicalment el model d'activitat que feia anys que dúiem a terme a l'estiu, per crear-ne un en què els infants, d'una manera organitzada i civilitzada, poguessin construir les seves colònies tot aprenent a ser veïns d'una ciutat, també creada per ells, a la seva mesura i al seu gust... Era tot un experiment fet a base de motivació, esforç i ganes d'ensenyar i educar. L'equip de monitors i de monitores tenia el convenciment que els vuitanta infants hi participarien. Però, tot i així, la incertesa va ser l'estat d'ànim dels dies de preparació i dels primers dies de colònies. Quin seria el resultat?

Les colònies es van fer a Castellnou del Bages i tots junts, els nens i les nenes, amb edats compreses entre els 6 i els 13 anys, van començar a crear la seva ciutat. El primer pas va ser posar-li nom: Mindundi, el d'un personatge de la televisió. Ens vam alertar: ¿és que aquests nens no tenen imaginació? Però tot seguit els fets ens van demostrar el contrari. Els mindundencs van crear una biblioteca, una sala de jocs i un teatre i van senyalitzar els carrers i els espais de la ciutat. Mindundi anava prenent forma. Posteriorment tots els infants es van organitzar per barris — perquè Mindundi tenia barris: Espaguetis, Macarrons, Canelons i Raviolis, edificats tenint en compte els gustos culinaris de cadascú— amb la intenció que tots els infants de cada barri sentissin que tenien alguna cosa en comú i fessin més pinya entre ells. Després van triar uns representants, que exercirien de portaveus en una Junta de Ciutat, a la qual assistirien, a més d'ells, representants dels monitors i un representant de l'equip de cuina. Ja teníem organitzada la ciutat!

Cada matí, tot esmorzant, els habitants dels bar-

ris es reunien en assemblea i feien propostes sobre les activitats que els agradaria organitzar i dinamitzar durant les colònies. I cada vespre, abans de sopar, la Junta de Ciutat es reunia, valorava i debatia les propostes de cada barri i consensuava quines activitats es durien a terme. Les colònies van tirar endavant i, amb la il·lusió i l'empenta d'infants i monitors, es van organitzar unes olimpíades d'esports coneguts i inventats, sessions de cinema a la fresca, bivacs sense monitors ni monitores, tallers de cuina per fer les postres d'un àpat, concerts, un servei de missatgeria, sopars a la fresca. Es va organitzar també una Brigada Municipal i un grup de teatre que va assajar una obra escrita i dirigida pels mateixos infants i que, abans de marxar, van representar... A més, es va fer una extraordinària Festa Major de la ciutat, amb diada castellera inclosa, uns diables que en lloc de foc tiraven aigua, un ball de pastorets, un ball de gitanes, una batucada...

Tot això, acompanyat d'il·lusió, de rialles i plors, de convivència, de respecte, de música, de diversió, d'una telenovel·la gentilesa de l'equip de monis, de clàssics jocs de les banderes o de les músiques, de nits de por i de vetllades...

Aquesta va ser la nostra petita gran ciutat, que va ser viva i dinàmica gràcies a la infinita imaginació dels infants, que van posar-li un nom, Mindundi, que ara ningú canviaria per res; una proposta absolutament innovadora al Drac Màgic, durant la qual tots vam aprendre a participar per crear un entorn millor i més del nostre gust.

Ara el Drac Màgic es proposa un repte... ¿Mindundi pot ser Vilanova i la Geltrú? Som de l'opinió que sí! Els infants poden aportar molt a les nostres ciutats, només cal donar-los un altaveu, i els esplais poden exercir-ne... Només fa falta que tothom consideri els esplais com el que són: unes escoles de ciutadania.

Arcadi Corominas i Laura Ochoa
són monitors del Centre d'Esplai Drac Màgic

Centre d'Esplai Drac Màgic
Centre Cívic Sant Joan
Jardins de Francesc Macià, s/n
Vilanova i la Geltrú 08800
www.dracmagic.org

a cau de
roda

anys **20** fent Nus!

Enguany al Centre d'Esplai El Nus de Sant Joan Despí celebrem el nostre vintè aniversari. Com sempre hem començat amb moltes ganes, alegries i il·lusions, però aquest any, més que mai, tenim moltes ganes de fer xivarri!

Per inaugurar el curs el 30 de setembre vam fer una gran festa a la plaça major del poble, amb una xocolatada boníssima, preparada pels joves de l'entitat, i un espectacle de màgia programat per la Fundació La Roda. També vam conèixer en Santi, la nostra nova mascota, que esperem que d'ara en endavant ens acompanyi a tot arreu!

Per aquest curs tenim un munt d'activitats preparades. Ens hem proposat renovar la cançó de l'entitat i fer una exposició de les fotografies i dels mil i un objectes que ronden per l'esplai i que estan plens de records. Per descomptat, tenim pensat fer un sopar popular amb antics monitors i monitores, famílies, infants d'abans i d'ara i tothom qui vulgui apuntar-s'hi! Però l'activitat estrella del vintè aniversari serà una Diada d'Animació, prevista pel mes d'abril, un dia dedicat als espectacles infantils, amb contes, titelles, xocolatada, grups de música... Volem que aquest dia sigui especial i que tothom hi tingui el seu espai, així que hi hauran activitats per a tothom, els més menuts, les famílies i els joves!

Centre d'Esplai el Nus
Ptge. Canal, 2. 08970 Sant Joan Despí. Tel.: 93 477 06 86

0,7%

de l'IRPF per a les entitats

L'ampliació de l'assignació de l'IRPF, que passa del 0,52% al 0,7% suposarà uns 44 milions d'euros més per a les entitats.

L'acord ha estat pres pel Ministeri de Treballs i Afers Social del Govern central i els representants de les ONG d'acció social el passat 18 d'octubre.

Aquesta ampliació, que representa un increment del 33% en els ingressos, s'aprovarà durant la tramitació parlamentària dels pressupostos generals de l'Estat per al 2007.

Les entitats catalanes continuen demanant que la Generalitat gestioni directament una part dels diners que els catalans destinen als projectes socials.

Èxit de les XXV Jornades Associatives i Culturals de Badia del Vallès

Organitzades per la Federació d'Entitats Culturals de Badia, les Jornades han aconseguit el repte d'arribar a la XXV edició. Ho han fet amb un èxit de qualitat i de participació, i es mantenen com un referent per a la resta del país.

Les Jornades van néixer per vertebrar el món associatiu de Badia del Vallès i amb l'objectiu d'acostar la seva labor a la ciutadania i animar-la a participar a l'àmplia oferta cultural, esportiva i social de les entitats de la població. Un objectiu que s'ha anat consolidant cada vegada més al llarg dels vint-i-cinc anys d'organització de la trobada.

Del 7 al 15 d'octubre, les 34 entitats que formen part de la FEC han demostrat la seva vitalitat. No ha estat una mera casualitat, sinó un fidel reflex del treball que aquestes entitats fan cada dia a la ciutat. La comissió coordinadora de l'esdeveniment, que es va constituir el mes de gener, també ha fet una gran tasca, que molts professionals envejarien.

Es va detectar una satisfacció generalitzada per la nova ubicació de la Carpa de les Entitats, centre neuràlgic on es concentra la major oferta d'activitats. Si bé és cert que la seva instal·lació al pàrquing del mercat municipal passa una mica més desapercebuda, en contraposició s'ha generat al voltant de la Carpa un espai molt idoni per fer les activitats d'exterior i la seva connexió amb la plaça Major ha per-

La Fundació La Roda ha participat a les Jornades Associatives amb la programació de tres espectacles per a tots els públics: Barca de Mitjana (havaneres), Titelles Babi i Yakumba (animació).

mès facilitar l'ús de l'escenari instal·lat en aquest espai.

El sopar de germanor es va convertir en l'acte més emotiu. Un sopar de gala va reunir 160 representants de les entitats i convidats institucionals. L'ambientació cuidada, el majestuós pastís d'aniversari i l'espectacle d'humor i música van servir perquè les persones del món associatiu, que treballen de

manera altruista a les entitats badienques, tinguessin també un espai per gaudir.

Les entitats de la FEC han tornat a demostrar amb fets la importància del treball col·lectiu, deixant en un segon pla la diversitat dels seus objectius. Han aconseguit una coordinació que els permet respondre d'una manera aïrosa a reptes tan exigents com són les Jornades Associatives i Culturals.

És difícil i, quasi segur, injust destacar cap acte, per la qualitat i l'interès que tots van tenir. Ha estat evident l'esforç afegit que han aplicat les entitats conscients del número màgic de l'edició de les Jornades, la qual cosa ha generat l'increment de la qualitat fins a límits difícils de superar. És important ressenyar l'alta participació dels badiencs, circumstància que ha sorprès gratament els grups forans que han col·laborat.

El cost econòmic de les XXV Jornades Associatives i Culturals ha estat assumit majoritàriament per les institucions, a les quals s'agraeix una vegada més el seu suport.

■ Iniciatives joves

Ser jove al Raval

Ara pot ser més fàcil

Maria Trias

Els Casal dels Infants del Raval de Barcelona ja fa temps que es preocupa pels joves del barri, cosa que va portar l'entitat a crear fa nou anys el Casal de Joves Atlas. Recentment hi han afegit dos

projectes: l'Aula de Llengües i Enllaç: joves i carrer. Uns projectes que s'adapten a les necessitats del barri i aporten espais d'acollida, de formació i de participació als residents més joves.

Al Casal dels Infants del Raval ja fa anys que es treballa a fons la neces-

sitat de donar resposta als joves, i molt especialment als que estan en situació de risc. N'hi ha molts que acumulen vivències i situacions que els dificulten encarar la seva vida adulta. Malgrat la seva joventut, es juguen el futur en pocs anys.

Responent a aquest fet, ara fa nou anys les activitats de lleure educatiu amb joves es van separar definitivament del model d'activitats infantils i es va dotar d'autonomia pròpia aquest camp d'actuació: es va conformar l'anomenat **Casal Jove Atlas**, amb l'objectiu de fomentar la participació dels adolescents en activitats formatives, lúdiques, socioculturals i comunitàries, atenent les necessitats derivades dels processos de migració i de manca d'integració.

L'experiència acumulada, el coneixement directe de la realitat i la manca de recursos especialment dirigits als joves ens han portat enguany a desenvolupar una proposta clara per a aquest col·lectiu i a abordar la temàtica a partir de tres línies de treball diferenciades, que han donat llum a dos nous projectes: **L'Aula de Llengües i Enllaç: joves i carrer**, mentre el **Casal Jove Atlas** continua assumint la dinamització dels espais lúdics.

L'**Aula de Llengües** vol donar resposta a les necessitats de formació. Per una banda, al barri del Raval el fracàs escolar a l'ESO és un fet força generalitzat i la manca de recursos als IES per fer front a les dificultats derivades dels fenòmens migratoris, així com l'absència de recursos fora de l'escola per a majors de 16 anys, fan que la situació sigui bastant precària. Per l'altra, el desconeixement de les llengües oficials és sovint un factor d'exclusió social que, a més, presenta el tret diferenciador, i per això moltes vegades difícil d'assumir, de mostrar un espectre de perfils i nivells diversos

que requereixen una atenció personalitzada.

Així doncs, l'Aula de Llengües ofereix oportunitats d'aprenentatge cultural i lingüístic als joves. Es treballa amb una metodologia adaptada, d'una manera flexible i oferint sobretot als joves un recurs necessari en un entorn adaptat, dins un marc d'activitats més ampli i amb referents educatius propers, que no sols adoptin el rol de mestre de llengua, sinó que puguin ser referents educatius importants.

Des del Casal Jove Atlas es veu la necessitat de treballar d'una manera més intensa amb alguns dels adolescents que sovint participen a l'Espai de Trobada i que no tenen una xarxa social en què refermar-se. El projecte **Enllaç: joves i carrer** neix amb l'objectiu d'oferir activitats d'acollida i d'acompanyament des del carrer a tots els joves nouvinguts, o als joves amb dificultats derivades del seu procés de migració, que estan allunyats de la xarxa d'atenció educativa, perquè assoleixin el grau d'autonomia necessari per poder encarar el futur amb confiança i seguretat.

Aquest reforçament especialitzat de l'atenció en tres línies ens ha permès treballar d'una manera més acurada i individualitzada, i ara, des de més fronts, per l'atenció integral dels joves. Per sobre de tot, ens ha donat la capacitat d'oferir uns recursos més flexibles i adaptats a les necessitats d'aquest col·lectiu, posant al seu abast les eines que necessiten per a participar i esdevenir autònoms. Durant

apunts

Joves d'arreu del món restauren les bateries antiaèries que defensaven Barcelona durant la Guerra Civil

Vint joves voluntaris han treballat durant el passat agost en la rehabilitació de les bateries antiaèries de Tres Turons (Barcelona). Han vingut des de Mèxic, Canadà, França, Iugoslàvia, Anglaterra i Itàlia, entre altres països, per participar en el camp de treball "Tres Turons, búnquers i canons", organitzat per la Fundació Escolta Josep Carol.

Superades les previsions inicials

El treball realitzat ha superat les previsions inicials. Els voluntaris, supervisats per personal tècnic especialitzat, han buidat l'antiga estança de la tropa i han obert un nou accés a l'interior del complex. En total s'han extret més de 60 m³ de runa i brossa.

Aquest camp de treball només ha estat el primer d'una sèrie d'actuacions per rehabilitar la zona, que es preveu que s'allarguin durant tres anys i que finalitzaran amb la construcció d'un parc i un museu.

Durant l'any els veïns prendran el relleu i en propers estius es faran noves edicions del camp de treball. El projecte, organitzat per l'Associació de Veïns de Can Baró i la Fundació Escolta Josep Carol, aposta per la implicació ciutadana en la rehabilitació de la zona.

Un oci constructiu

Participar en projectes de voluntariat durant les èpoques de vacances és una opció que cada cop està més estesa entre els joves. Aquest és precisament l'objectiu de la campanya EstiuJove, organitzada per la Fundació Escolta Josep Carol: oferir alternatives d'oci que proporcionen un servei a la comunitat i que alhora constitueixen per als joves una experiència vital única.

Fundació Escolta Josep Carol

C. Mare de Déu del Pilar, 18. 08003 Barcelona
Tel.: 93 268 91 10 - www.josepcarol.org

L'any 2005 ens hem pogut apropar així a les vides de més de 250 joves.

Maria Trias és cap del Departament de Comunicació i Difusió del Casal dels Infants del Raval

Casal dels Infants del Raval

C. Junta de Comerç, 16. Barcelona
Tel.: 93 317 00 13 - www.casaldelraval.org

■ Món associatiu

Comunicar-se com cal

Neix l'Ens de Comunicació Associativa

Aquesta nova associació es crea al servei de les entitats per resoldre una de les grans mancances del món associatiu: el poc ressò que obtenen les seves activitats en els mitjans de comunicació escrits i audiovisuals, tot i el gran impacte social i cultural que tenen. La seva prioritat és la creació d'una agència de comunicació.

El món associatiu català té a partir d'ara una nova plataforma des d'on fer sentir la seva veu. El passat 21 de setembre es va presentar al Museu d'Història de Catalunya a Barcelona l'Ens de Comunicació Associativa (ECA) en presència dels responsables de les set entitats impulsores: Federació de Cors de Clavé, Moviment Coral Ca-

ens
de comunicació
associativa

titivats d'una gran diversitat i d'un impacte cultural i social notable.

L'objectiu de la nova entitat és doncs oferir els mitjans per normalitzar les relacions entre el món associatiu i el de la informació, però també millorar la qualitat i l'eficàcia de les estratègies comunicatives de les entitats. Amb aquesta finalitat l'ECA ha posat en marxa dues oficines al servei dels seus associats: la Secretaria Tècnica, dotada dels professionals i de les eines tècniques per ajudar les entitats a presentar les seves informacions d'una manera professional, atractiva i eficaç; i l'Oficina de Comunicació i de Difusió, que vol donar resposta a les necessitats de presència mediàtica de les federacions associa-

Una bona comunicació i la presència mediàtica del món associatiu català són els reptes de l'entitat

talà, Federació de Grups Amateurs de Teatre de Catalunya, Federació d'Ateneus de Catalunya, Federació Sardanista de Catalunya, Federació Catalana de Societats Musicals i Fundació La Roda. Entre totes, aquestes entitats representen un total de més de 1.500 associacions, ateneus, grups de teatre, corals, bandes musicals i colles de sardanistes d'arreu de Catalunya.

Una prioritat: una agència de comunicació associativa

El projecte insígnia de l'entitat, fruit del procés de participació associativa anomenat "Debats al territori" que es va dur a terme entre el 2003 i 2005 i en el qual més de 700 persones van analitzar la situació, les mancances i els reptes del món associatiu català, és la creació d'una agència de comunicació especialment adreçada al món associatiu per fer conèixer les seves activitats i augmentar la seva presència als grans *mass media* del país.

Segons els responsables de l'ECA, el moviment associatiu és el gran desconegut dels mitjans de comunicació, tot i que el conformen milers d'entitats, amb un nombre molt important de persones compromeses, que generen una agenda d'ac-

Les entitats fundadores representa més de 1.500 entitats, ateneus, grups de teatre, corals, bandes musicals i colles sardanistes d'arreu de Catalunya

des. L'ECA acaba de posar en marxa una pàgina web que molt aviat estarà totalment operativa.

L'entitat també vol generar espais de diàleg i de debat que ajudin a afrontar els reptes que té el món associatiu. Un dels seus projectes més immediats en aquest sentit és la convocatòria del Primer Congrés de l'Associacionisme Cultural Català a principis de l'any 2007.

més

Primer acord de l'ECA amb Catalunya Ràdio

Una de les primeres iniciatives de l'Ens de Comunicació Associativa ha estat arribar a un acord amb Catalunya Ràdio per mantenir vincles de col·laboració amb l'emissora.

Aquest acord, que es va establir el passat 19 d'octubre i que s'anirà concretant en properes reunions, permetrà difondre l'agenda del món associatiu català en la programació i els continguts de la ràdio nacional de Catalunya i les seves emissores associades, Catalunya Informació, Catalunya Música i Cat FM.

La Fundació La Roda és una de les entitats fundadores

La Fundació La Roda, que programa cada any més de 700 espectacles i activitats de lleure a tot Catalunya, ha participat en la creació de l'ECA junt amb algunes de les federacions i moviments de cultura popular més importants del país. Com tots aquests, la seva voluntat és col·laborar perquè el més gran nombre possible de persones gaudeixin dels milers de propostes i activitats que es generen al llarg de l'any des del món associatiu.

Ens de Comunicació Associativa

Pl. Víctor Balaguer, 5, 6è. 08003 Barcelona
Tel.: 93 269 10 42
info@ensdecomunicacio.cat
www.ensdecomunicacio.cat

■ Les entitats amb el medi ambient

El primer pas

Fem el Primer Pas! Entitats Catalanes per la Reducció de Residus és una campanya dirigida a les entitats cíviques catalanes per reflexionar, actuar, reivindicar, exigir i assolir una reducció dels residus. Amb la Xarxa d'Entitats Catalanes per a la Reducció de Residus ja s'estan creant debats, elaborant materials divulgatius i pedagògics i fent accions educatives i alhora reivindicatives en les cinc demarcacions de Catalunya.

Com participar a la campanya

La campanya proposa a les entitats adherir-se a la iniciativa amb la signatura d'un manifest per exigir una llei catalana per a la prevenció de residus i perquè les administracions apliquin més mesures per fomentar la reducció de residus. Les entitats es comprometen alhora a aplicar mesures pràctiques de reducció de residus en les seves activitats quotidianes.

Com a material informatiu i pràctic les associacions que firmen el manifest poden disposar d'una guia completa de reducció de residus i d'un cartell-il·lustració en el qual es mostren activitats de reducció en diverses entitats. A més, en el marc de la campanya es realitzaran activitats formatives i reivindicatives per reclamar el dret a comprar sense generar tantes deixalles.

Una reflexió necessària

¿Som prou conscients de la gravetat de la situació i de la importància d'aplicar les 3R (reduir, reutilitzar i reciclar)? En deu anys la generació de residus ha augmentat un 47% (mentre que la població ha incrementat un 12%). L'evolució és preocupant, ja que hi ha un augment incontrolat de residus, de consum de recursos i matèries, de consum energètic i de degradació ambiental. Ens trobem davant d'un model cultural d'irresponsabilitat ambiental, d'inexistència de normativa i de polítiques ineficients de prevenció.

És un fet preocupant que cada vegada tinguem més dificultats per consumir d'una manera respectuosa amb el medi ambient. Cada vegada hi ha més embalatges, més tipus d'envasos, més productes perillosos sense una etiqueta específica... Els envasos, per exemple, han augmentat un 112% en pes en deu anys!

Per què una llei catalana de prevenció dels residus

La responsabilitat en la problemàtica dels residus és compartida. Nosaltres, com a ciutadans i ciutadanes, hem de fer el possible per tenir hàbits de consum més respectuosos amb el medi ambient. Però la responsabilitat d'industrials, comerciants i administracions és cabdal per avançar cap a una societat i un consum sostenible i ecoeficient.

Demanem que el Parlament assumeixi les plenes competències i aprovi una llei catalana de prevenció de residus

La LERE (Llei d'envasos estatal) obligava l'any 2001 a reduir els residus d'envasos un 10% amb relació a l'any 1997; amb un augment de 112% en pes, la realitat ha estat molt diferent! Cada cop es generen més bosses de plàstic, més safates de plàstic, més embolcalls... i els envasos reutilitzables pràcticament han desaparegut.

Els responsables —la indústria del sector de l'envàs, agrupats en el lobby d'Ecoembes— apliquen els seus beneficis per sobre de la protecció del medi ambient, i les administracions resten passives i no fan complir els objectius de les normatives.

Demanem que el Parlament de Catalunya assumeixi les plenes competències i aprovi una Llei catalana de prevenció de residus que marqui els objectius de prevenció de residus, promogui un consum més ecològic i apliqui

i també...

Campanya dels Lluïsos de Gràcia

El medi ambient és cosa de tots

Els Lluïsos de Gràcia de Barcelona, amb el lema "El medi ambient és cosa de tots", han desenvolupat un pla per potenciar la sostenibilitat i el respecte cap al medi ambient entre els seus socis. Les iniciatives adoptades fins ara s'han orientat a reduir la producció de residus, estalviar recursos i fomentar la reutilització i el reciclatge. Es fa recollida selectiva de paper, plàstic i vidre, però també de piles, consumibles d'impressora i telèfons mòbils, que es dipositen en un Punt Verd. Per a les celebracions i àpats que s'organitzen i que apleguen una gran quantitat de gent, s'utilitzen plats i gots de plàstic reutilitzable. Tant en la tasca administrativa diària com en la tota la producció d'impremta, s'utilitza paper reciclat i lliure de clor. I justament per reduir aquesta despesa de paper, s'han engegat diverses iniciatives. Una d'elles ha estat donar la possibilitat als socis de rebre la informació de l'entitat a través del correu electrònic, reduint d'aquesta manera el paper utilitzat en trameses postals. La nostra preocupació mediambiental també es dirigeix envers els recursos naturals: controlem la despesa d'aigua, utilitzem llums de baix consum, estalviem energia en els aparells elèctrics, fem servir plaques solars per escalfar l'aigua... Convençuts que una acció conjunta i coordinada optimitzarà els resultats de les accions i enfortirà el compromís social, s'ha creat un grup de treball amb l'objectiu de plantejar nous reptes per la sostenibilitat i la seva difusió.

mesures fiscals sobre els envasos antiecològics per garantir la disminució dels impactes ambientals que causen els residus i els productes d'un sol ús.

Centre d'Ecologia i Projectes Alternatius

primerpas@pangea.org
www.residusiconsum.org

CEPA

C. Jacint Verdaguer, 48
08750 Molins de Rei
Tel.: 93 680 2751
www.cepa.cat

■ Tercer Sector

Segones, terceres i infinites oportunitats

Anna Montoro i Ruth Mellado

Les empreses d'inserció són centres de segones oportunitats per a les persones que no han tingut una vida justa i han quedat socialment i laboralment excloses. La plataforma AIREs n'agrupa prop d'una quarantena i demana que es reconegui la feina que fan.

Les empreses d'inserció fan un paper molt rellevant a la nostra societat, però ni se les reconeix socialment ni reben el suport necessari de l'Administració pública.

Les empreses d'inserció (EI) són empreses econòmicament sostenibles en les quals l'objectiu no és la rendibilitat econòmica sinó la reinserció social del més gran nombre possible de persones a través de la feina. Les àrees on desenvolupen la seva activitat són molt diverses: neteja de boscos, recollida i reciclatge, càter i restauració, serveis de proximitat (atenció a persones dependents), jardineria, tractament de roba usada... Els treballadors d'aquestes empreses s'insereixen a través dels itineraris d'inserció per un període màxim de dos anys i tantes vegades com calgui, ja que evidentment tenen el dret de tornar-se a equivocar i en ocasions no superen el procés amb èxit.

Les EI desenvolupen una atenció integral al treballador i li proporcionen atenció psicològica i informativa, suport en l'allotjament, assessorament legal, formació i, en general, ofereixen tot allò que necessita, fins i tot allò que no és tangible, com unes dosis immensurables de comprensió barrejades amb exigència,

La manca de sensibilització de la societat respecte a la tasca de les empreses d'inserció és sorprenent

d'afecte mesclat amb professionalitat i d'humor acompanyat de respecte.

La situació en què es troben les persones ateses per les EI és conseqüència d'una circumstància de la vida: atur de llarga durada o en edat adulta, dones soles —la majoria de més

Les empreses associades a AIREs van facturar l'any passat 30 milions d'euros i donen feina a 1.539 persones

de quaranta anys amb fills a càrrec—, presidiaris, joves extutelats de la Generalitat de Catalunya, toxicòmans, alcohòlics, malalts mentals... Són persones del país i també immigrants. Així com a les empreses normals es fa un procés selectiu per escollir el millor candidat, les EI es queden amb el pitjor, el que no contractaria ningú.

Les empreses associades a AIREs, Plataforma Catalana d'Empreses d'Inserció, donen feina a 1.539 persones i van facturar l'any passat prop de 30 milions d'euros, dels quals un 79 % prové d'ingressos per vendes, ja sigui a l'Administració pública o al sector privat. En ocasions es té una imatge preconcebuda que no sempre correspon a la realitat pel que fa a l'origen dels ingressos: tan sols el 8 % prové de subvencions. A més, les empreses d'AIREs insereixen a la societat el 29,3 % del personal en situació d'exclusió que han contractat, però la majoria, una mitjana de 529 persones anuals, s'integren a les pròpies estructures de les EI.

La manca de sensibilització de la societat respecte a la tasca de les EI és sorprenent. És cert que hi ha un handicap per fer-les conèixer, inherent a les mateixes persones que donen vida a les empreses i entitats, que volen mantenir l'anonimat a qualsevol preu. Sense personatges que expliquen històries, sense aquesta concreció pràctica, és molt difícil arribar als mitjans de comunicació, contaminats per la premsa sensacionalista. A més, la majoria d'empreses d'inserció ofereixen serveis i no productes, i això impedeix també accedir a la societat de consum.

més...

Aires per la inserció

AIREs és una associació nascuda el 1995 que agrupa i representa 38 empreses catalanes d'inserció. Les entitats sòcies d'AIREs lluiten contra la pobresa i l'exclusió mitjançant el treball. Cada empresa es pot considerar un centre rehabilitador, i fins i tot preventiu, de persones discapacitades o amb problemes d'integració en el mercat laboral. Fins i tot a vegades esdevenen escoles especials on les persones amb dificultats d'inserció aprenen els valors de la vida social i laboral. AIREs, que representa el sector, també té l'objectiu influir en l'actuació governamental per afavorir aquests col·lectius.

C. Secretari Coloma, 24
08025 Barcelona
Tel.: 93 285 72 16
www.airescat.org

Les empreses d'inserció contracten el pitjor candidat, el que ningú no contractaria

Cal destacar finalment la creixent implicació de les empreses, organitzacions i administracions públiques pel que fa a la responsabilitat social, un concepte que està molt de moda i que és rentable per a la imatge corporativa, però que no es veu acompanyada per la mateixa implicació en la contractació del personal d'inserció quan aquest surt de les EI i es pot integrar en empreses normalitzades.

La responsabilitat dels exclosos socialment i laboralment és de tota la societat, i les empreses tenen l'obligació moral i ètica de col·laborar a donar aquesta segona, tercera o infinita oportunitat.

Anna Montoro és directora d'AIREs
i Ruth Mellado tècnica de Comunicació

■ Educació intercultural

Majo Siscar

Mescladís

Un espai de trobada al voltant de la taula

No hi ha cuina sense barreja, i no hi ha convivència sense coneixement mutu i respecte. Al barri de Sant Pere de Barcelona, Mescladís i la Fundació Ciutadana Multicultural ho tenen clar i organitzen per als infants tallers de cuina de tot el món per descobrir els sabor de totes les cultures que conviuen al barri. Cuinar, tastar i compartir bons moments al voltant de la taula, una bona manera de fomentar la convivència.

ESCUDELLA MULTICULTURAL

Xivarri, molts ulls mirant encuriós i una escampall de colors i sabors dels productes més variats d'arreu del món al voltant dels fogons. Això és el que es veu de dilluns a divendres, a partir de 2/4 de 6 de la tarda, a Mescladís. Això, i el cuiner de torn, i també dues monitores, la Sònia i l'Elisabet, que intenten posar pau i centrar els infants d'entre 4 i 14 anys que assisteixen als cursos gratuïts que ofereix Mescladís per als nens i nenes del barri. Més enllà, alguns adults assaboreixen un *chipa guazú*, un suflé paraguaià de blat de moro, un *tabulé* àrab o un empedrat català.

Al caliu del Casc Antic, a la plaça de Sant Pere, hi ha cada dia una cruïlla de cultures al voltant de la taula de Mescladís, una paraula d'origen occità que significa *barreja*, *mescla*, i que és la marca de la Fundació Ciutadana Multicultural (FCM). "Tots ens veiem pel barri, però no ens trobem" comenta el seu coordinador, Martín Habiague. El barri de Sant Pere acull un gran nombre de veïns de totes les nacionalitats. L'objectiu de la FCM és crear ponts entre els nouvinguts i els veïns de sempre, i per fer-ho utilitza el centre Mescladís, un punt de trobada a mig camí entre un casal, una botiga de comerç just i un bar.

El fet de relacionar immigració amb una cosa tan plaent com el gust fa que es ressalti la riquesa cultural i es destrueixin els estereotips negatius associats a la immigració per facilitar la comprensió, el coneixement i la interacció mútua. Amb els seus cursos de cuina gratuïts, Mescladís ofereix a les

famílies del barri la possibilitat d'accedir a una altra activitat extraescolar on coincideixen nens i nenes d'origen diferent que no conviuen habitualment, com és el cas de l'Amina i la Lara, que des que es van conèixer als tallers de cuina s'han fet les millors amigues del món.

CUINERS DE TOT EL MÓN

Nascuda aquí, al Magreb o a l'altra banda de l'Atlàntic, la canalla que assisteix als tallers ha descobert que tenen moltes coses en comú. Malgrat algunes reticències inicials, ara són companys de trapelleres. Coincideixen a dir que els plats que els agrada més són les pizzes, el pa amb tomàquets i els ous de Pasqua. I els pets de monja els fan tanta gràcia com el pastís *mariquita*.

Els pares se sorprenen de l'entusiasme que mostren els seus fills per anar cada dia als tallers. "Són didàctics i els ensenya valors com el treball i el companyerisme" comenta el pare d'un dels infants. "És molt important en l'educació dels nens aprendre a cuinar. És bo que se'ls expliqui què han de menjar, què és saludable i què no, ja que als pares no ens fan gaire cas..." afegeix una mare.

Els cuiners, voluntaris de tot el món, els expliquen l'origen del plat i el perquè de la recepta, alhora que els transmeten els valors dels aliments i la necessitat de fer una dieta sana i equilibrada. Per Mescladís hi han passat més de deu cuiners, un català, una italiana, una marroquina, una veneçolana, un peruà, una argentina, una eslovaquia, un paraguaià i una

equatoriana. Molts són pares de nens i nenes que assisteixen als cursos.

MÉS INGREDIENTS PER FER BULLIR L'OLLA

A banda d'aquests tallers, Mescladís també ofereix cursos de cuina per a adults i per a gent gran i també prepara el projecte "Cuinant oportunitats", amb la col·laboració de l'Espai d'Inclusió Social del Casc Antic, amb el qual vol formar adolescents com a monitors de tallers de cuina per a infants i oferir-los pràctiques remunerades. D'altra banda, l'entitat publica la revista *Convit(e)* amb la col·laboració dels alumnes i dels veïns del barri. A la llarga, Mescladís vol potenciar la integració a través de la formació professional i l'impuls de models de cooperació que facilitin la inserció laboral dels immigrants dins un marc d'economia social.

Majo Siscar és periodista

Mescladís
Pl. Sant Pere, 5
08003 Barcelona
Tel.: 93 295 50 12

■ Camp de la Pau, Montevideo 2006

Testimonis de pau

Nou nois i noies de Barcelona expliquen la seva experiència al Camp de la Pau que es va fer a Montevideo a l'Uruguai del 21 d'octubre al 3 de novembre passat.

Etna Abad

14 anys

«La darrera setmana, abans de marxar de Barcelona, no em venia gens de gust anar-hi. Pensava que no m'agradaria conviure amb altres nois i noies, i que me n'acabaria cansant de tants diàlegs i tanta feina. Però em vaig acabar acostumant a la nova situació, qui m'ho anava a dir! Tot i que vaig tenir uns primers dies no gaire bons, ara que he tornat, estic contenta d'haver viscut aquesta experiència i poder-la explicar als altres.»

«En un dels diàlegs, em va impactar molt una frase que va dir en Jovan Divjak, militar de l'exèrcit iugoslau que va desertar quan aquest va donar suport a la revolta dels serbobosnians el 1992: "Les granades que sents, no són per a tu. Les que et toquen, no les sents". Amb aquesta frase, vaig entendre quin patiment més gran ha de ser una guerra.»

Anna Bel

14 anys

«Quan vaig arribar al campament vaig pressentir que seria *guai*, sobretot per poder conèixer nois i noies de la mateixa edat, però que venien de llocs diferents i que tenien costums i religions diferents.»

Arnau Casanova

12 anys

«Ens despertaven a les 8 del matí i teníem una hora per arreglar-nos. Després anàvem a esmorzar, pa amb *dulce de leche*! Que bo! L'activitat no començava fins a les 10, i anàvem a escoltar un diàleg, sempre amb un personatge convidat i un espai per aprendre de les persones. En acabat, feien un taller sobre el que havíem sentit. La tarda es feia molt curta, entre conèixer les ciutats participants, passejar per Montevideo i acabar de preparar l'activitat de la nit. Després de sopar, fèiem l'activitat de nit, que serviria perquè cada ciutat es presentés. Després, fèiem una plenària amb la intenció de veure com havia

anat el dia. M'ho he passat molt bé, i ara em comunico amb el "msn" amb els companys que vaig fer al Campament.»

Patrícia Pujante

14 anys

«Durant el campament, tots els matins hi havia un diàleg d'una persona convidada. En aquests diàlegs, ens van fer entendre temes com "equitat", "igualtat", "democràcia", entre d'altres. I, després, per acabar-nos-els de fer entendre, els monitors ens els explicaven mitjançant tallers i altres activitats, les quals ens servien per donar contingut i acabar de relacionar determinats termes que potser no havien quedat clars.»

«El Campament ha estat, meravellós, irreplicable, inoblidable, insubstituïble, però una de les coses que considero que a tots ens ha agradat més ha estat conèixer tantes persones de cultures, llengües i religions diferents... Finalment te n'adones que totes tenen objectius semblants, amb maneres de pensar diferents, però amb els mateixos propòsits.»

Rut Sagra

15 anys

«He après a escoltar molt, a saber apreciar el que tenim, el que vivim i el que viuen les altres persones. És curiós com hem col·laborat entre els companys, com si ens coneguéssim de tota la vida, tot i que només hem estat deu dies junts. Valoro molt positivament que els diàlegs s'iniciessin amb l'experiència personal de la persona convidada, perquè això ens feia tocar més de peus a terra.»

Eduard Carrasco

13 anys

«La dificultat en la comunicació era mínima, perquè si no entenies l'idioma podies parlar en anglès o amb les mans. L'afecte que els agafes a les persones és molt gran i el comiat comença i acaba amb llàgrimes. Són molts els records i les experiències que tenim per compartir amb els que no van poder venir.»

Sònia Andrés

15 anys

«El campament em va ensenyar moltes coses noves, per exemple la situació que viu la gent a altres països, la seva manera de pensar, els seus ideals, les seves aspiracions en la vida. Les persones que vaig conèixer van ser meravelloses, totes d'una part del món diferent, però a tots ens unia el mateix esperit de solidaritat i de "revolució". Totes eren magnífiques persones i vaig poder aprendre molt de cadascuna d'elles.

El Camp de la Pau va ser convocat per la Fundació Privada Fòrum Universal de les Cultures, hereva de l'esdeveniment celebrat a Barcelona entre maig i setembre del 2004 i difusora dels valors —ciutadania, urbanisme, diàleg i creativitat— que han de consolidar la celebració de futurs fòrums.

Aquesta trobada de nois i noies dels cinc continents, en què ja participen 30 ciutats del món, promou la creació d'una comunitat activa en la lluita pels objectius per al desenvolupament del mil·lenni, que s'ha anomenat la Generació del Mil·lenni.

En el Camp de la Pau de Montevideo, els participants han estat nois i noies que viuen en ciutats que han experimentat processos de crisi socioeconòmica, política, ambiental i fins i tot bèl·lica, i que tenen en la seva població jove un enorme potencial de canvi. Es tracta de Barcelona, Montevideo (Uruguai), Salvador de Bahia (Brasil), Sarajevo (Bòsnia-Herzegovina), Nova Delhi (Índia), Rosario (Argentina), Maputo (Moçambic), Monterrey (Mèxic), Collado Villalba (Madrid) i Valparaíso (Xile).

En aquest campament, la prioritat ha estat abordar la lluita contra la pobresa, primer objectiu del Mil·lenni, amb el propòsit d'intercanviar bones pràctiques entre les ciutats i posar en marxa el canvi dels nostres hàbits.

En aquesta edició hi han participat nou nois i noies de la Ludoteca Maria Gràcia Pont, gestionada per l'Associació Esplai La Flor de Maig del Poblenou de Barcelona, entitat que pertany a la Fundació La Roda.

Aquesta és l'experiència, intensa i inesborrable, que han viscut aquests joves.

Les trobo a faltar, però sé que ens uneix un mateix objectiu: canviar el món, i això m'anima.»

Carlos Diaz

14 anys

«A mi aquest Campament m'ha ajudat a adonar-me que el món es mou d'una determinada manera, però que, siguem d'on siguem, som iguals, i ens hem de sentir afortunats de poder tenir amics de tot arreu i compartir la nostra manera de viure amb tothom.»

Carlos Andrés

11 anys

«He après a escoltar, a opinar, a col·laborar amb les persones que m'envolten... Jo tenia la rutina de la ràdio, m'ho vaig passar d'allò més bé remenant-la, posant música, entrevistant persones, animant les activitats... Una petita emissora que va donar molt de si.»

Tots

«No hi ha d'haver fronteres! Tots som diferents, però alhora tots som iguals!»

■ Intermón Oxfam

Fora de joc

Joaquim Alsina

Bona part de la roba esportiva que es fabrica a l'Àsia es produeix sense tenir en compte criteris de justícia i els drets laborals dels treballadors.

Mentre Nike paga 13 milions d'euros a la selecció de futbol del Brasil o Adidas paga 1,5 milions a Zidane, un treballador asiàtic cobra poc més de 1.000 euros l'any per fer roba esportiva.

Les dotze grans marques —Adidas, ASICS, Fila, Kappa, Lotto, Mizuno, New Balance, Nike, Puma, Reebok, Speedo i Umbro— han de millorar el tracte als treballadors i respectar els seus drets laborals. Empreses com Reebok, Puma,

Les dones, majoritàries en el sector de la roba esportiva, encara tenen més problemes que els homes

Adidas, Nike, ASICS i Umbro han tingut iniciatives positives per millorar les condicions laborals, però han d'abordar més bé la qüestió dels drets sindicals. Sovint els treballadors es veuen intimidats amb amenaces d'acomiadament, i fins i tot amb el recurs a la violència. A Sri Lanka i Indonèsia s'han produït atacs violents contra treballadors que intentaven crear sindicats.

Les dones, majoritàries en el sector de la roba esportiva, encara tenen més problemes que els homes. Per tant, la qüestió de gènere és remarcable. Durant el Fòrum de les Cultures a Barcelona, una treballadora guatemalenca va denunciar que una companya en avançat estat de gestació havia avortat en els lavabos de l'empresa, va recollir el fetus i va sortir per anar-lo a enterrar. En aquestes empreses es disposa d'un temps mínim per dinar i fer les necessitats fisiològiques més bàsiques. A Filipines, hi ha moltes zones franques, lliures d'impostos, en què se sotmet els treballadors a un règim despòtic.

Quan les empreses multinacionals no compleixen els drets laborals, són els governs els que

han d'intervenir. Però els governs dels països emergents no s'atreveixen a fer-ho per por de la deslocalització.

L'aliança "Juga net", que agrupa la Confederació Internacional de Sindicats Lliures, la Federació Internacional de Treballadors del Tèxtil, Peces de Vestir i Cuiro, la Campanya Roba Neta i onze delegacions d'Oxfam, va proposar un seguit de mesures per intentar resoldre el problema, que passen per la formació dels treballadors i per incrementar la transparència en les relacions comercials amb els països del Tercer Món.

S'ha aconseguit que Nike, Puma i Reebok facin públiques les adreces dels proveïdors, encara que altres informacions continuen sent secretes, com per exemple el percentatge de producció per proveïdor/any, o les informacions financeres com ara els preus de compra dels articles, que no es comparteixen amb els treballadors.

El 70% de la roba produïda al món es fabrica en països en vies de desenvolupament i més del 40% de roba d'empreses espanyoles es produeix

Intermón Oxfam valora negativament l'actuació de la patronal espanyola del tèxtil

a la Xina, l'Índia, Turquia, Bangla Desh, Marroc i Europa de l'Est, on no es respecten els drets laborals. Les principals empreses espanyoles són Inditex, Mango i Induyco, proveïdora de grans magatzems.

Intermón Oxfam valora molt negativament l'actuació de la patronal espanyola del tèxtil, FEDECON, ja que desconeix o menysprea el concepte de responsabilitat social i no ha volgut atendre les propostes que Intermón Oxfam ha fet per millorar l'actuació de les empreses associades.

Joaquim Alsina és membre de l'Equip de Campanyes i Educació d'Intermón-Oxfam

Intermón Oxfam
Tel.: 902 330 331
www.intermonoxfam.org

8 mesures per jugar net

La Campanya Juga Net, impulsada per Intermón Oxfam, proposa vuit mesures que, si s'apliquessin, tindrien efectes positius reals contra l'explotació laboral.

1. Desenvolupar mecanismes perquè els treballadors puguin denunciar situacions d'explotació i d'abús.

2. Informar els treballadors sobre els seus drets.
3. Incrementar la transparència amb relació a la cadena de subministrament de les empreses.
4. Adoptar pràctiques de compra amb terminis d'entrega i preus raonables.
5. Facilitar la llibertat d'associació i la negociació col·lectiva.
6. Evitar contractes a curt termini.
7. Donar prioritat a cadenes de subministrament les fàbriques de les quals tenen sindicats.
8. No cercar proveïdors a països i Zones de Lliure Comerç on no hi ha llibertat d'associació.

Cooperació sindical al Marroc

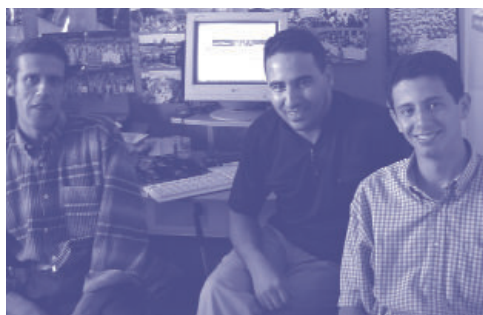
Ja fa alguns anys que l'entitat juvenil l'Avalot, Joves de la UGT de Catalunya, treballa dins del marc de la cooperació per al desenvolupament sindical. Actualment, dona suport al programa de difusió del nou Codi de Treball per a joves del nord del Marroc i ajuda a la creació d'un departament de joventut dins del sindicat CDT al Marroc.

La marginació històrica que han patit i pateixen els joves del Marroc es reflecteix d'una manera alarmant en el fracàs de la universalització de l'ensenyament i en un teixit productiu quasi inexistent, cosa que obliga molts joves a emigrar fora del país, principalment a Europa.

L'entorn socioeconòmic en què es mouen els joves marroquins es caracteritza pel domini del sector informal i l'economia submergida. La manca de formació professional i el desconeixement, quasi total, per part dels joves treballadors i treballadores dels seus drets laborals i constitucionals, així com un entorn social desfavorable, són els principals obstacles per a la seva integració en el mercat de treball.

La concepció de cooperació de l'Avalot fuig de les accions unilaterals i els models intervencionistes que creen dependència i no respecten

l'autonomia ni els factors culturals de les societats receptores de la cooperació.

Des d'aquest punt de vista, la cooperació sindical és per als membres de l'Avalot un procés compartit, des del respecte a l'autonomia de les parts, d'aprenentatge, d'intercanvi d'experiències, d'enriquiment mutu i de compromís per treballar conjuntament per la universalització dels drets humans laborals.

Àrea de Cooperació Sindical
Rambla Santa Mònica, 10. 08002 Barcelona
Tel: 93.304.68.18 - avalot@catalunya.ugt.org
www.avalot.cat

Canvi climàtic?... Doncs, sembla que SÍ

Ja fa temps que es rumorejava que grans companyies amb interessos energètics pagaven i difonien estudis que contradeïen les teories que afirmaven cada vegada amb més insistència que el canvi climàtic és una realitat i que a més l'home l'està provocant i agreujant sense aturador.

Ara —i per cert, per què precisament ara?: ¿és casualitat?, ¿respon a interessos particulars?...—, dues obres de gran impacte han sortit a la llum confirmant aquestes teories i alerten del perill que correm tots plegats si no hi posem remei. Primer, s'han difós les conclusions de l'*Informe Stern*, encarregat pel govern de Tony Blair, de l'assessor econòmic de l'Administració britànica i execonomista del Banc Mundial, Nicholas Stern. Poc després, s'ha estrenat la pel·lícula *La veritat incòmode*, de Davis Guggenheim i protagonitzada per Al Gore, el que hauria pogut ser president dels Estats Units.

L'impacte que poden tenir aquests documents és enorme. Més enllà dels interessos particulars que hi pugui haver al darrere, és una bona notícia, que pot augmentar la pressió popular internacional perquè s'adoptin, i es compleixin, urgentment mesures contra l'escalfament del planeta. De moment, a Catalunya, ja s'ha creat la plataforma Clima, que uneix diverses entitats decidides a exercir aquesta pressió.

de la seva importància pot començar a avançar com el poble que és. Els *shawi* diuen que ara ja no permetran que la seva cultura quedi enterrada. Mitjançant el procés de recuperació dels contes que es va dur a terme a l'escola de Progreso ja fa un temps, demanant als pares que tornessin a explicar històries als seus fills, i a aquests, que les redactessin, es va aconseguir millorar el nivell acadèmic dels alumnes i fer aflorar una part molt important de la seva cultura. Ara, amb l'edició dels contes, els *shawi* interioritzaran tots els ensenyaments dels contes. Alhora, els més menuts els podran aprendre amb paraules que són seves, amb les paraules de la selva.

Contes Solidaris
esterpces@yahoo.com

Contes Solidaris Les paraules de la selva

Francesca Salido

Contes Solidaris va néixer a Sabadell el 2003 amb la il·lusió de reunir les persones al voltant d'una història, reivindicar l'ús de la paraula i retrobar la saviesa que destil·len els contes de tradició oral.

Som una entitat jove i ens encanta donar un cop de mà a cultures que no tenen la sort de tenir com nosaltres una tradició oral escrita. Per això duem a terme un projecte d'edició de contes de l'ètnia *shawi*, de l'Amazònia peruana.

Per veure amb els nostres propis ulls les persones amb qui col·laborem i el seu entorn, vam viatjar cap a la selva. El periple va començar el 29 de juliol. Va costar, però vam aconseguir arribar a la nostra destinació, i durant un mes hem viscut entre els *shawi*, unes persones encantadores, amb els ulls plens de vida, els braços ben forts i el cap serè.

Hem donat classes de comprensió lectora i d'anglès als nens i nenes de l'escola de Progreso, una petita comunitat indígena de l'Alt Amazones. Amb ells hem pogut saber el significat dels contes.

Plantejant els seus contes tradicionals com a exercicis de comprensió lectora, els infants podien començar a entendre el que llegien, i nosaltres, a entendre'ls. Les tardes les passàvem amb Marianella, una missionera fantàstica que pertany als Misioneros de Jesús, amb una germanor que trenca els nostres esquemes tradicionals sobre l'Església: ni rastre d'imposicions, només una vida dedicada als altres i sent com els altres. La Marianella ens va ensenyar a obrir la ment davant una realitat totalment nova per a nosaltres: la selva i la seva gent. Les visites a les famílies de la comunitat eren meravelloses: envoltades dels *shawi* en l'estat més pur, amb la seva veu baixa, el seu acolliment incondicional, la familiaritat i l'afecte, el *masato*... En pocs dies, vam sentir l'essència de la selva gràcies a totes aquestes vivències, i al cel estrellat, la lluna plena, el cant de l'*ayaymaman*... Un somni.

Durant la nostra estada vam poder comprovar la importància de l'edició dels contes *shawi*, de la seva cosmovisió de tradició oral. Quan un poble s'adona

surt al carrer

És on passen les coses...
sobretot en el camp de
l'educació en el lleure i els
espectacles per a tots els
públic...

fes-te sentir

F U N D A C I Ó
LA RODA
D'ACCIONS CULTURALS I DEL LLEURE

C. Sèquia, 9-11, baixos ~ 08003 Barcelona
Tel.: 93 414 72 01 ~ Fax. 93 414 77 05
administracio@fundaciolaroda.org
www.fundaciolaroda.net

DECLARADA ASSOCIACIÓ D'INTERÈS CULTURAL PEL GOVERN DE CATALUNYA
CREU DE SANT JORDI

■ Pilar Calvo, periodista

«El futbol és sentiment, i el sentiment no té fronteres»

—Quan vas començar la teva carrera de periodista esportiva, no t'hi devies trobar gaires professionals del gènere femení...

—Érem realment poques. Fins al punt que sovint jo era l'única dona en els desplaçaments europeus del Barça. Aquesta inferioritat numèrica mai m'ha fet sentir malament, però, òbviament, celebro que ara ser dona en el món del periodisme esportiu ja no sigui un fet aïllat.

—Quina va ser la reacció dels companys, del públic i dels clubs quan et vas introduir en aquest món?

—La majoria dels companys m'han donat suport. Fins i tot davant d'algunes crítiques rebudes pel fet de ser dona. I pel que fa al públic, podríem dir el mateix. La gent en general és molt carinyosa. Sobretot les senyores de la tercera edat. Jo vaig començar amb 19 anys al diari *Sport*, amb 25 anys era a les transmissions del Puyal i nou anys després, a la redacció d'esports de TV3, fins l'any passat. Crec que moltes van seguir la meva evolució des del primer moment i em van convertir en la seva "representant" en aquest món d'homes que encara és el futbol.

—Creus que com a dona has hagut de treballar més per demostrar la teva vàlua?

—També té avantatges, per tant, m'estimo més no queixar-me en aquest sentit.

—Ets una periodista esportiva vocacional o t'hi va portar l'atzar?

—Podríem dir que l'atzar. Jo estava treballant d'auxiliar de producció en el circuit català de Televisió Espanyola i va coincidir que el director del programa on treballava era, a més, l'editor del diari *Sport*. Em va dir que amb el meu caràcter podia convertir-me en una bona professional del periodisme. Després, evidentment, vaig haver de demostrar-li que no s'havia equivocat amb la feina del dia a dia.

—A banda de la teva faceta professional, que ara passa per treballar com a cap de Patrocini i Relacions Externes de DIR, en tens una altra, la de fer gaudir del futbol els infants dels barris... Quins són els teus pro-

jectes en aquest sentit?

—Doncs m'agradaria poder fer un dia el "partit de la sort". Que dos equips de barriada s'enfrontessin en un partit "afortunat" perquè suposés recollir diners per cobrir les necessitats d'esbarjo sa i d'esport que tenen els més desfavorits. Es tracta, més que d'un somni meu,

«M'agradaria trobar patrocinadors per fer una dia "el partit de la sort" entre equips de barriada.»

d'un projecte nascut en el cor de Henk Ten Cate, fins fa poc segon entrenador del Barça, que sempre m'ha dit que vol fer alguna cosa per als nens de la ciutat on s'ha sentit com a casa. No sé si aconseguiré els patrocinadors. A veure si algú s'anima...

—Creus que el futbol pot ser una eina d'integració que faciliti la convivència?

—Totalment. A tots els nivells. Entre els nens fills d'estrangers, que hi troben una manera de fer amistats a l'hora del pati, o entre els més adults, que fan del debat *futbolero* una bona excusa per trobar-se. El futbol és sentiment, i el sentiment no té fronteres. Podria ser un bon eslògan per a una causa benèfica relacionada, oi?: "Futbol: sentiments sense fronteres"...

—No creus que el món del futbol, que maneja tants i tants milions d'euros i té una transcendència mediàtica tan important, hauria de dur a terme moltes més iniciatives de caire solidari i socials?

—Sí, i per això sóc de les que defenso la iniciativa del Barça de posar la UNICEF a la samarreta del primer equip, sense pensar en els diners que potser perden per no col·locar altres espònsors. També és cert que molts futbolistes són solidaris d'una manera anònima, perquè si en fessin publicitat, potser els cosirien a peticions per participar en tal causa o tal altra...

Pilar Calvo és una de les figures més conegudes del periodisme esportiu català, una feina que compagina ara amb el càrrec de cap de Patrocini i Relacions Externes de DIR i també amb la recerca de patrocinadors per a un projecte solidari de Henk Ten Cate, fins fa poc segon entrenador del Barça.

—El costat bonic del futbol?

—La seva capacitat de fer equip, la passió, i l'art dels cracks, per descomptat.

—I el costat fosc?

—Els interessos, la corrupció, l'egolatria d'alguns...

—I finalment, per fer safareig, de tots els futbolistes que has conegut, amb quin t'hauries quedat, i quin, ni regalat?

—Em quedo amb qualsevol dels que es pelen els genolls a les places dels barris, i ni que me'l regalessin, qualsevol dels que fan joc brut, dins o fora del camp.

Anna Corbella

Tenir *cura* de la vellesa

La població de més de 70 anys cada vegada és més nombrosa. Cada vegada hi ha més gent amb pares, mares, avis i àvies, oncles i ties, que necessiten una atenció especialitzada i que per tant estan ingressats en un centre geriàtric assistit. Els familiars dels residents sovint se senten sols i no saben a qui recórrer per resoldre unes dificultats específiques que creuen que són els únics a patir.

Per posar-hi remei l'any 1997 es va crear a Barcelona l'entitat ACFUC, Associació Catalana de Familiars, Usuaris i Col·laboradors de Centres Geriàtrics, amb l'objectiu d'oferir informació, assessorament i suport a totes les persones que es troben en aquesta situació, sovint difícil i angixosa.

Ajudar els familiars a afrontar els problemes relacionats amb el món de la vellesa no és l'única funció de l'entitat: l'objectiu fonamental és incrementar la qualitat de vida de les persones ingressades, i això passa per fomentar la vinculació i la col·laboració entre tots ells, l'administració i els professionals dels centres geriàtrics. L'entitat ha engegat per aquest motiu programes com Geronto-tuteles, per cobrir el buit social existent en el col·lectiu de la vellesa sense empara legal i afectiva, o com el projecte Quetzal, que vol fomentar el voluntariat social en els centres sociosanitaris i geriàtrics.

acfuc
associació catalana
de familiars, usuaris
i col·laboradors
de centres geriàtrics assistits

Aquest últim programa consta de tres projectes destinats a millorar l'atenció humana a les residències. Han estat dissenyats per cobrir les necessitats afectives, de relació, de diversió, d'autoestima, d'estimulació i d'autorealització dels residents i vol fomentar la col·laboració de tots els implicats i especialment del voluntariat social. Es tracta doncs de tenir cura de la vellesa, una etapa que pot resultar molt difícil per a tothom i que ACFUC vol ajudar a afrontar amb la implicació de tothom.

ACFUC
C. Consell de Cent, 226, àtic, 3a
Barcelona 08011
Tel.: 93 454 35 74 - 93 453 64 06
acfuc_tuteles@telefonica.net - www.acfuc.voluntariat.org

acfuc

sant esteve

Diuen les males llengües que els catalans van decidir celebrar Sant Esteve no tant per devoció cristiana com per aprofitar les restes gastronòmiques del dia de Nadal.

I les bones llengües, què n'opinen? El cert és que Sant Esteve va gaudir de molt predicament a Catalunya, on moltes parròquies i poblacions li són dedicades, i antigament havia estat el patró del gremi dels adobadors, basters, freners i brocaters, que organitzaven en honor seu una festa que diuen que era molt sonada.

En tot cas, el dia de Sant Esteve ha estat i encara és el dia dels canelons per antonomàsia, que es fan amb els sobrants de dia anterior. En algunes regions, però, es fa l'anomenat *arròs de Sant Esteve*, que també es guisa amb les restes del rostit de Nadal, i que, per cert, és suculent.

Sant Esteve va ser un dels set diaques de la primera comunitat cristiana de Jerusalem. Fou lapidat fa 1.969 anys i es va convertir en el primer màrtir cristià, gràcia que diuen que li va concedir Jesús per haver regalat un vestit nou a cada un dels dotze apòstols.

tradi·accions

montse vidal

recordant... els perdedors

A moltes persones que han viscut la Guerra Civil espanyola no els resulta agradable recordar-la. La Lluïsa té 86 anys i em fa canviar de canal després de mirar una estoneta un dels programes que BTB ha dedicat recentment a aquest funest episodi. Aquesta vegada tracten de la gana que va passar molta gent, i la Lluïsa va fent que sí amb el cap quan els entrevistats expliquen que menjaven llegums amb carn, un eufemisme per designar els cucs que els infestava. Però la Lluïsa em fa canviar de canal, perquè ho va viure, i no ho vol reviure.

Un dia, en una conversa al carrer, es va entaular una discussió entre dues senyores ja força grans. Una es queixava que es feien massa programes a la televisió sobre la guerra: "Per què ens ho han de recordar? Per què s'han de remoure coses tan doloroses? Ja en vam tenir prou en viure-ho!". L'altra no hi estava pas d'acord. Ella era un dels anomenats *nens de Rússia* i no va poder tornar a Barcelona fins molts anys després. Aquesta àvia advocava fermament per la recuperació de la memòria històrica, més ben dit, de la memòria dels perdedors, que va ser enterrada per força o de gust durant quaranta anys de dictadura i uns quants més de Transició.

A la gent gran, la poca que queda que va viure la

guerra civil, és possible que no els faci gaire il·lusió desenterrar els morts, les humiliacions i els patiments. Però és cert també que és un bé per als que no ho van viure en carn pròpia recuperar la memòria històrica dels perdedors i confrontar-la a la memòria històrica dels vencedors, que, aquesta sí, va tenir tants anys de coll per ancorar-se a la ment de la gent. És bo, posem per cas, que se sàpiga que la Generalitat de Catalunya va salvar milers de vides del 1936 al 1937 durant la repressió a la reraguarda, que els primers bombardejos sobre població civil es van fer aquí, o com en va ser de dur l'exili de centenars de milers de persones al final de la guerra.

mireia grau

Notícies

III PREMIS D'EDUCACIÓ EN EL LLEURE Fundació Lluís Carulla

Per tercer any consecutiu la Fundació Lluís Carulla convoca els Premis d'Educació en el Lleure, amb el suport de la Secretaria General de Joventut de la Generalitat i el Consell Nacional de Joventut de Catalunya.

Amb la voluntat de ser una eina de reconeixement i de projecció per a les entitats d'educació en el lleure, la Fundació Carulla ofereix tres premis de 4.000 € cada un per a nous projectes i dos premis del mateix import per projectes ja realitzats.

La data de termini per presentar les propostes és el 15 de desembre de 2006 i el resultat es farà públic al final del mes de febrer de 2007.

Més informació: Fundació Carulla. C. Aribau, 185, 3r. 08021 Barcelona. Tel.: 93 209 09 48 - Fax: 93 200 56 33 - info@fundaciolluiscarulla.org

NAFENT

GREC convoca el I Premi al millor projecte d'intervenció per a la convivència en l'entorn social dels joves

GREC, Grup de Recerca i Estudi dels Conflictes, és una entitat dedicada a la gestió dels conflictes i a la difusió de la cultura de la gestió alternativa dels conflictes.

Gràcies al suport de l'Ajuntament de Barcelona, de la Secretaria General de Joventut i del Departament de Benestar i Família i el Departament d'Educació i Universitats de la Generalitat de Catalunya, GREC presenta el premi Nafent, adreçat a centres de secundària per a alumnes de batxillerat, formació professional o cursos de garantia social.

El premi neix de la necessitat d'implicar els joves estudiants en el desenvolupament del seu propi projecte d'intervenció pel foment de la convivència juntament amb la resta de la comunitat educativa, i es complementa amb el suport i l'assessorament de GREC en el desenvolupament del projecte premiat.

Els projectes presentats hauran de fomentar el treball participatiu i la convivència entre els diferents col·lectius de la comunitat educativa per la creació i promoció d'espais d'interrelació en l'entorn dels joves.

S'han presentat dues convocatòries diferents: una adreçada a centres educatius de Barcelona i una altra per a centres de la resta de Catalunya. La data de termini de presentació dels projectes és el desembre de 2006. Es poden consultar les bases del premi a la pàgina web www.grecmail.cat a la secció de novetats.

Més informació: montse.serrats@grecmail.cat - ferran.camps@grecmail.cat

paraules paraules paraules

Secció elaborada per la
Fundació Pere Tarrés

Un conte per fer pedagogia de la mort

La Júlia té un estel

Autors: Eduard José

Il·lustrador: Valentí Gubianas

Editorial: La Galera, 2006

Parlar de la mort sempre és difícil. I si els nostres interlocutors són infants, aquesta dificultat s'accentua. Hi ha pocs recursos que ens ajudin a treballar amb els més petits el tema de la mort davant la desaparició d'un ésser estimat o d'una persona propera. Aquest conte, i les magnífiques il·lustracions que l'acompanyen, n'és una excepció. Lluny de qualsevol dramatisme, la història de la Júlia i del pacte que fa amb la seva mare malalta, els darrers dies de la seva vida, és bonica i corprenedora. I el missatge que transmet és clar: les persones que estímem mai no se'n van del tot mentre les recordem. La Júlia ho té fàcil per no oblidar la mare: cada nit, quan mira cap al cel des de la seva habitació, veu com li envia senyals des de l'estel més lluminós. Però aquest és un secret entre elles dues, un secret que només podrà compartir amb el pare quan es faci més gran...

Quatre infants d'arreu del món expliquen
com és la seva jornada

Així és el meu dia

Autor: Thando McLaren

Il·lustradora: Olivia Villet

Editorial: La Galera, 2006

L'objectiu d'aquest llibre és exemplificar les diferències i les similituds d'un dia qualsevol de quatre infants d'arreu del món. És una bona eina didàctica perquè els més petits puguin descobrir diverses maneres de viure. Catalunya, Japó, el Marroc i la Guyana són els països representats. A través de 32 finestres desplegable, que permeten als infants interactuar amb el llibre, es va descobrint què fa cada infant al llarg del dia. En Joan, la Keiko, l'Aixraf i la Bibi expliquen on viuen, com dormen, què mengen, a què juguen, com van i què fan a l'escola. Les il·lustracions d'Olivia Villet, molt adequades per als lectors als quals s'adreça el llibre, són un punt clau perquè ajuden a entendre i a visualitzar el que expliquen els protagonistes. Al final del llibre, com a suplement, hi ha un pòster que situa els països dels quatre infants i dona informació més detallada sobre les cases, el menjar i les activitats de cadascun d'ells.

Vuit passos per aprendre a ser un viatger respectuós amb el medi ambient

Guia de turisme sostenible

Editat per: Organització de Consumidors i Usuaris de Catalunya (OCUC), 2006

La Guia de Turisme Sostenible, editada per l'OCUC en col·laboració amb la Fundació Territori i Paisatge, vol potenciar un model de viatge respectuós amb el medi ambient i amb les persones de l'indret que es visita. A través de vuit preguntes, com "quan marxar?", "on anar?" i "on dormir?", la guia dona les claus per arribar a ser un turista sostenible de cap a peus. Organitzat en fitxes, aquest manual del viatger sostenible presenta de forma amena i didàctica les conseqüències del turisme tradicional: la saturació de les zones del litoral, el trencament del paisatge a causa dels grans hotels o l'ús abusiu del cotxe durant les vacances. Per tal d'evitar tot això, la guia dona molts consells i alternatives. Totes les fitxes, a més, tenen un apartat anomenat "Vull saber-ne més", on hi ha pàgines web, revistes o altres guies que ajuden a ampliar la informació. La guia es pot aconseguir a qualsevol de les seus de l'OCUC o descarregant-la en format PDF des de la pàgina web de l'organització: www.ocuc.org.

Trenta anys amb

Marduix

El passat 7 d'octubre Jordi Pujol i Joana Clusellas van celebrar el 30è aniversari de Teatre Marduix al Teatre Nacional de Catalunya amb un espectacle que unia el passat, el present i el futur de la companyia. Amb la mateixa il·lusió i la mateixa creativitat que quan van pujar per primera vegada damunt d'un escenari l'any 1976, van representar tres contes, *Lluísó* i *El Mariner de Sant Pau*, grans clàssics de la companyia, i la *Dama del Jardí*, una obra nova que demostra que el grup encara té moltes coses per explicar...

Titelles, eines, maquetes, plantilles, ampolles d'aigua i copes mig buides, fils i agulles de cosir, tisores, teles... Al taller que la Joana i el Jordi tenen a Sant Esteve de Palautordera, l'escampall dels objectes de l'últim espectacle de la companyia conviu en serena harmonia amb els mil i un records i emocions que el grup Marduix ha acumulat en trenta anys de feina. El Jordi, amb gestos lents i precisos, acaba d'ordenar l'escenari que ocupa les tres quartes parts de l'espai i on hi ha l'escenografia de l'últim espectacle de la companyia. La Joana, amb les ulleres que amenacen de caure-li de la punta del nas, fa els últims repunts a una jaqueta que demà utilitzarà al Teatre Nacional de Catalunya, just abans de marxar cap a Madrid, on tenen previst representar durant una setmana *Frederic*, un espectacle estrenat aquest any.

—Us hauríeu imaginat mai, el 28 de març de 1976, al Casino Menestral de Figueres, on vau representar el vostre primer espectacle, *Garbuix*, que trenta anys després actuaríeu al Teatre Nacional de Catalunya?

JOANA (rient) — Fa trenta anys no ens imaginàvem gaire res, res més que el dia a dia. Era un moment molt diferent: el 30 de novembre de l'any anterior havia mort Franco i vam viure tota la il·lusió de l'esclat que hi va haver per recuperar el carrer, la llibertat i la vida. Va ser un moment molt important, i la prova és que molts grups van néixer aleshores.

—Però sabíeu que això aniria de debò?

JOANA — Això sí, perquè de bon principi vam decidir que ens hi volíem guanyar el pa de cada dia i ens hi vam dedicar professionalment. I cal dir que han estat molt importants per a nosaltres circuits com La Roda, Rialles, La Xarxa i Pedagogia de l'Espectacle, que ens han donat

«És un estímul treballar en les condicions òptimes que ofereix el TNC. Però tampoc volem renunciar al carrer»

moltíssima feina, a nosaltres i a moltes companyies.

—Què en penseu que finalment el TNC hagi obert les seves portes al teatre familiar?

JOANA — Està molt bé! El Teatre Nacional ha d'estar obert a tota l'activitat teatral del país, sense límits d'edats. Treballar amb bones condicions sempre ve de gust i és un gran estímul.

—El Liceu també programa espectacles per al públic familiar i s'ha obert Lasala de Sabadell, dedicada exclusivament al públic infantil. Això vol dir que alguna cosa s'està movent en el sector?

JOANA — Ja era hora! El fet d'estar programat al TNC, per exemple, dóna valor i prestigi al teatre familiar. Almenys la voluntat de Sergi Belbel, el director, ha estat aquesta. I això pot ser l'inici d'una nova etapa, en què ja no es consideri el teatre per a tots els públics com un gènere menor, de segona categoria.

—Ara actueu sobretot en teatres...

JOANA — Ara, sí. Però hem actuat molt al carrer, quan els espectacles eren una eina per reivindicar una plaça, una escola, bancs, gespa...

JORDI — I no hem renunciat al carrer. A mi m'agrada molt, però és cert que també ens agrada treballar amb bones condicions, i el carrer no sempre te les dóna. I com les que t'ofereix el TNC, enlloc...

JOANA — Home, Jordi, hem treballat en bons teatres...

JORDI — Sí, però, ¿quantas actuacions hem fet? ¿Unes 5.000? Doncs, ¿què, un 5% les hem fetes en bons teatres?

JOANA (rient) — Sí, tens raó.

—Com és que us vau ficar en aquest món?

JOANA — No és que un dia ens llevéssim i diguéssim: "Què podem fer avui? Va, farem Marduix". No!, l'olla ja feia temps que bullia. El Jordi estava ficat en el Grup de Folk i el primer espectacle de titelles el va fer amb Putxinell·lis Claca, i jo havia fet teatre amateur i coses en el camp de la plàstica. Era un moment en què es bellugaven moltes coses, i finalment tot va quallar en Marduix.

—Verdaguer (*A l'ombra del Canigó*), Martorell (*Tirant Lo Blanc*), Espriu (*L'auca de l'Ester sense hac*)... Heu tingut una especial predilecció per adaptar a l'escenari obres literàries de grans clàssics catalans...

JOANA — I també d'autors actuals, com Joaquim Carbó o Pep Albanell. Ha estat una manera de

i per sempre...

compartir amb el públic unes obres que ens agraden molt i que sovint són poc conegudes. JORDI — Sempre ens ha atret la part de cultura popular, de coneixement de la terra, que hi ha en aquestes obres. En Verdaguer, per exemple.

—També heu fet espectacles sobre l'obra de pintors catalans, com ara Miró...

JOANA — I també sobre un pintor actual, Josep Minguell, de Tàrraga, amb un espectacle en què els quadres s'elaboren dalt de l'escenari. És una reflexió sobre el fet de crear, en aquest cas pictòrica, però que és vàlida per a qualsevol cosa que es fa de cap i de nou.

—Com trebal·leu?

JORDI — L'adaptació de l'obra, l'elaboració del guió, la tria de les músiques i la direcció van a càrrec meu.

JOANA — Un cop elaborat el guió, jo faig els titelles i l'escenografia. També em toca la difusió de l'espectacle. Però sempre ens ho consultem tot.

—I sempre us poseu d'acord...

JORDI — O no. I si no ens posem d'acord, a canviar toca. Però sempre arribem a un consens.

JOANA (rient) — Som un bipartit!

—Joana, quin procés segueixes per crear aquests meravellosos titelles que només tu saps fer?

JOANA — Quan tinc el guió, ubico els personatges en el temps que els toca viure. Miro la manera de vestir de l'època, els colors, les textures. Al *Canigó*, per exemple, les robes no brillen gens, tenen els colors de les pintures romàniques, a diferència de *Tirant Lo Blanc*, que són sedes, o a l'*Auca d'Ester*, que passa a Pèrsia i on el color que predomina és el daurat. Cada espectacle és una companyia, amb tota la seva estructura de decorats, músiques, colors. Allò que es fa per aquella obra no serveix per cap altra. I una cosa curiosa: m'he adonat fa poc que l'últim titella que faig és sempre el protagonista. Com si amb ell fes el resum, la síntesi de la història que expliquem.

—Els titelles tenen vida pròpia?

JORDI — Els vas donant la vida, que és una mica la perllongació de la teva. Però, sí, sí, tenen la seva personalitat.

JOANA — I els l'hi has de trobar...

—I on són tots els personatges que heu creat durant aquests trenta anys?

JOANA — Allà sota (assenyala el gran escenari del taller). Hi són tots, no se n'ha destruït cap. Alguns estan més trillats que altres.

—Com potser *El Mariner de Sant Pau*, *Com Sant Francesc va amansir el llop* o també *Lluísó*, que són els grans clàssics de Teatre Marduix?

JORDI — Sí, sí. Són espectacle que sempre han funcionat molt bé. És una satisfacció enorme veure que ens els segueixen demanant!

—Elaborar un guió d'obres com el *Tirant Lo Blanc* no deu ser gens fàcil. Com t'ho manges, Jordi?

JORDI — Has d'entrar-hi sense por, deixar-te portar, treure l'entrellat de cada obra, agafar-ne les característiques, treure, eliminar, madurar-lo, fer-lo teu... És com un naixement, un nen que es va fent adult.

—Teniu al pensament algun públic especial quan feu un espectacle?

JORDI — En principi no. No pensem que ha d'agradar als nens i prou. Un espectacle ha d'agradar a tothom, i d'entrada, t'ha d'agradar a tu, que ets un adult. La gràcia és deixar-se portar... Els nens marquen una pauta d'adult, perquè en definitiva els nens són adults petits que marquen uns camins, d'innocència, o digues-li com vulguis, que a nosaltres a vegades ens agradaria seguir. Has de procurar que l'adult participi i el nen s'ho passi bé, i entre tots es crea aquesta química tan especial, tant fantàstica, que és la del públic familiar.

—I quan decidiu que ha arribat el moment de fer una obra nova?

JOANA (rient) — A vegades no ho decidim: ens ho fan decidir! Les coses han canviat molt. Temps enrere, feies un espectacle nou, i després el venies. Ara, primer has de pensar si allò que vols fer ho podràs vendre, perquè fas una gran inversió d'economia, d'energia, de moltes

«A cada lloc on actues, hi deixes el cor»

coses, i ho has de rendibilitzar.

—Quan trigueu a fer-ne un de nou?

JOANA — Molt, molt! És una feina immensa, sobretot amb els clàssics. Amb el *Canigó* o el *Tirant Lo Blanc*, vam estar ben bé dos anys treballant-hi.

—Com és la vida quotidiana d'un grup de titelles com vosaltres?

JOANA — Al matí, el correu electrònic. De vint missatges, tres que valen la pena. La resta, pura Viagra! És una creu! Tampoc no m'acostumo a la immediatesa amb què t'ho demanen tot: "Necessito, per ja!, un pressupost, una foto...". I se t'acumulen els "Ja!"... Fas el seguiment dels espectacles per vendre'ls... Amb tot això, ja han passat tres mesos, i has de fer la declaració de l'IVA! I apa, a correu, fes la declaració... La gestió se'n emporta molt de temps!

JORDI — I hi ha els moments màgics! Quan prepares el guió, i de sobte trobes el desllorigador, i fas més feina en un dia que en dos mesos... I moments de complicitat amb el públic, que són indescriptibles. I l'enorme satisfacció de veure que els espectacles funcionen.

—Deveu haver actuat a tots els pobles de Catalunya?

JORDI — Crec que sí. La Joana se'n recorda de cada un d'ells. "Aqui ja hi vam venir tal any, i va passar allò i allò altre".

JOANA — Potser perquè a cada actuació, a cada lloc on vas, hi deixes molt de tu mateix... Hi deixes el cor.

Lluïsa Armengol

(1^{ia} d'ad?) kg? (passa-ho)

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de

titelles >galiot teatre l'aneguet lleig

Acaba de sortir de l'ou un nou aneguet lleig. Els pares de la criatura, una adaptació del conegut conte d'Andersen, són la gent de Galiot Teatre, que han apostat aquesta vegada per un espectacle sense text en què els titelles de guant i de tija, el teatre d'objectes, una escenografia dinàmica i els sons i els sorolls són els protagonistes. Aquesta nova producció, dirigida per Karlos Kosas (Carles Llorenç) i encapçalada per Meritxell Serrats i Jordi Monserdà, a banda del seu inqüestionable valor artístic, també té el de transmetre l'imprescindible respecte a la diferència. *Estrena: octubre 2006*

titelles >la baldufa el llibre imaginari

La Baldufa celebra deu anys d'exitosa i intensa trajectòria artística amb *El llibre imaginari*, un espectacle multidisciplinar que vol ser una crida a l'aventura i la utopia i un homenatge a la literatura. El protagonista de l'obra té una vida avorrida i monòtona, treballa en una oficina i cada dia fa les mateixes feines. Però un dia li cau un llibre a les mans, i se li obren de cop les portes de la imaginació, la fantasia i l'aventura. Comença un viatge cap a la utopia, fet amb sentit de l'humor i imaginació, un viatge que canvia la vida de tots els que l'emprenen. *Estrena: novembre 2006*

màgia flipar amb manu!

>mago manu

El mag canari Manu ens proposa *flipar* de valent amb un espectacle produït per GAAC, Gestió i Assessorament d'Actes Culturals. Ho aconsegueix abastament amb una primera part en què el mag fa un breu i divertit recorregut per la història de la màgia amb cartes, i una segona part en què Manu demostra la seva increïble perícia oferint al públic uns efectes de màgia de prop que es poden contemplar amb tot detall en una pantalla gegant. No hi ha manera, doncs, d'enganyar el personal... que flipa des del primer minut fins al final de l'espectacle, un final, a més, mai vist.... *Estrena: octubre 2006*

titelles >titelles naip un missatge al vent

Amb aquest nou muntatge Titelles Naip, grup de la plana de Vic amb trenta-tres anys de vida, un dels més veterans i creatius de Catalunya, vol fer-nos adonar que al nostre voltant hi ha persones que tenen problemes motivats per causes físiques o psíquiques, i que el que aquestes persones volen és fer conèixer com són i ser tractades com qualsevol altra persona, d'igual a igual. Aquest és el missatge que els titelles de la companyia llencen al vent, amb l'esperança que, tal com ho fan els personatges protagonistes de les tres històries que formen l'espectacle, tots siguem capaços d'escoltar-lo i d'actuar en conseqüència. *Estrena: desembre 2006*

càncó >rah-mon roma supermercat de joglars

L'incansable Rah-mon Roma, un dels cantants i animadors més representatius del país, ens proposa un recorregut pels passadissos d'un supermercat joglaresc imaginari. Hi trobem les cançons i els contes dels joglars medievals, els encarregats de difondre els versos i les músiques dels trobadors, però també personatges similars d'arreu del món: els griots africans, els bubulus de Sudàmerica, els bards europeus, i fins i tots els rappers moderns... *Estrena: octubre 2006*

teatre >vatua l'olla les aventures de tom sawyer

Després de deu anys trepitjant places i carrers, els de Vatua l'Olla han decidit ara tastar les taules dels teatres amb una adaptació de Pili Spagnuolo de l'obra de Marc Twain, *Tom Sawyer*. L'espectacle ha estat produït per Raül Caceres i s'adreça al públic de 8 a 14 anys, una franja d'edat per a la qual malauradament hi ha poques propostes teatrals. Vatua l'Olla en fa una d'original, divertida i plena de l'energia i la frescor que caracteritzen els seus espectacles de teatre al carrer. *Estrena: octubre 2006*

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia
teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles

titelles màgia teatre circ clown animació contes teatre de carrer cercavila titelles màgia

teatre musical

>teresa roig

el vestit nou de l'emperador

Aquesta versió de Teresa Roig d'un dels contes més famosos d'Andersen, *El vestit nou de l'emperador*, combina el teatre, les cançons, el claqué, les danses, els trucs de màgia, la figura del clown i la participació del públic. Es tracta d'un muntatge eminentment còmic, amb una escenografia i un vestuari molt cuidats, que ens transporta a la cort d'un emperador presumit i vanitos que es gasta tots els diners per fer-se cada dia un vestit nou. Dos lladregots no ho poden resistir i es dediquen a enganyar-lo, ajudats per l'estupidesa de l'emperador i la dels seus aduldors. *Estrena: octubre 2006*

teatre

>xirriquiteula teatre

a tempo!

La Maria té la missió de mantenir i cuidar el cicle vital de la natura. Viatja, recull, observa, gaudeix i, sobretot, guareix. En Pere és un operari desorientat, que l'únic que sap fer és treballar i treballar... fins que el substitueixen per una màquina.

Aquests són els dos personatges principals de la nova producció de Xirriquiteula Teatre, una de les companyies més reconegudes del panorama català de teatre familiar. Com indica el grup, és "una obra per emocionar-se, per reflexionar i per gaudir de bon teatre fet amb amor". *Estrena: novembre 2006*

circ

>pessic de circ

marieta, de cap al circ!

Meritxell Esparrach, àgil i gràcil com ella sola, és la Marieta, la germana petita de la família Pessic, una pallsa trempada i eixerida a qui li encanta explicar contes de cap per avall. Els explica amb molta gràcia i amb una energia que s'encomana tot fent viatjar el públic arreu del món, de Colòmbia al Brasil, de l'Àfrica a l'Índia, i fins i tot a altres galàxies. Meritxell Esparrach s'ha format a escoles de circ de Brussel·les, Suïssa i França, on ha acumulat experiència, que, junt amb la seva innata intuïció d'actriu, fa del seu espectacle una petita joia per gaudir amb tota la família. *Estrena: octubre 2006*

dansa

>roslend musical

torna "cara, calla!"

Amb motiu del vint-i-cinquè aniversari de la companyia, Rosland Musical ha decidit fer una nova versió d'un dels seus grans hits, *Cara, calla!*. Ho ha fet al SAT el 18 de novembre i ha celebrat així una extensa i riquíssima producció d'espectacles de dansa per al públic familiar. Marta Almirall, la fundadora del grup, ha aconseguit durant aquests anys consolidar un estil propi que es caracteritza per la simplicitat dels recursos, l'eficàcia dels vestuaris i uns decorats capaços de suggerir tot un món de fantasia. *Estrena: novembre 2006*

estrenes

circ

>sol fa sirc

benvinguts a stròmboli

El col·lectiu Sol Fa Sirc és una plataforma creativa que investiga la fusió de llenguatges escènics, però també una companyia de circ que vol compartir les seves troballes amb el públic. *Benvinguts a Stròmboli* és el primer resultat d'aquesta investigació, un espectacle de petit format dirigit per Boni, que fusiona la música i les habilitats dels seus actors, l'Enric Vallvé i el Biel Roselló, l'ànima de la companyia, especialment sobre la corda fluixa i en la manipulació de malabars. *Estrena: novembre 2006*

liad?
kg?

titelles màgia teatre circ clown
animació contes teatre de carrer
cercavila titelles màgia teatre circ
clown animació contes teatre de
carrer cercavila titelles màgia teatre
circ clown animació contes teatre de
carrer cercavila titelles màgia teatre
circ clown animació contes teatre de
carrer cercavila titelle cer titelles

*anem
a veure...*

Secció elaborada per
Joan Busquets i Blai Rodríguez
de l'equip gestor del saT! Sant Andreu Teatre

boca rica

Espectacle: Cucudrulu

Gènere: titelles

Públic: a partir de tres anys

Espai: interior i exterior

En un estany on conviuen un grup d'animals, un cocodril egoista i malcarat esporugueix tots els altres. Bé, a tots tret d'una petita cuca, que és l'única que li planta cara.

Una festa d'aniversari i, sobretot, la Mare Natura, faran que les coses canviïn al final de l'espectacle. Serà la Cuca l'encarregada de fer que tots els altres animals s'uneixin i intentin redreçar l'actitud del cocodril.

Cucudrulu ens explica d'una manera molt dolça el fet de compartir i els avantatges que comporta. L'egoisme, que sovint ens envolta, no condueix a res. La història del cocodril n'és un bon exemple.

La Cia. Boca Rica neix l'any 1996 de les mans de la titellera brasilera Zilda Maria Torres Guerreiro. I *Cucudrulu* sorgirà de la col·laboració de Zilda Maria amb Miguel Gallardo i de la direcció de Mònica Pes. Actualment, a banda d'aquest espectacle, la companyia representa *Dada Memé*. Boca Rica barreja amb una sensibilitat i una cura especial el saber fer i el que vol explicar. Sempre exposa un missatge ric i ple de dissenys per aconseguir que l'espectador, tant el gran com el petit, pensi en com pot col·laborar en la millora del dia a dia del nostre planeta.

cucudrulu

enric mago

Espectacle: L'inventor d'il·lusions

Gènere: màgia

Públic: familiar

Espai: interior

Som al laboratori del professor Gargot, inventor i creador de jocs de mans i efectes especials. És una mica estrany, però també és un dels millors fabricants de trucs del planeta.

Acompanyats d'aquest professor tan peculiar, anirem descobrint secrets màgics un darrere l'altre. Coneixerem les respostes a moltes preguntes màgiques que sempre ens hem fet, veurem en directe com es fan aparicions, desaparicions, transformacions, levitacions... Coses que semblen impossibles. En definitiva, entrarem a les bambolines de l'il·lusionisme.

Finalment, l'encarregat de comprovar com funcionen els jocs i invents, el GrandMack, ens farà gaudir d'un fantàstic espectacle de màgia.

L'Enric Ruiz fa més de 25 anys que fa màgia. A Badalona, la seva ciutat natal, dirigeix el festival de màgia Memorial Li Chang.

En aquest espectacle, a més de gaudir de la gran capacitat màgica de l'Enric, també podreu comprovar els seus dots com a actor.

l'inventor d'il·lusions

Pessic de circ

Espectacle: Sóc un fanalet

Gènere: teatre-circ

Públic: familiar

Espai: interior i exterior

Marieta Pessigada i el seu germà, el senyor Pessigolles, ajudats pel cosí i músic Amadeus Pa de Pessic, ens volen explicar com van conèixer en Yuri, fundador del circ romanès. Tots tres han estat artistes de carrer i ens volen ensenyar el que feien per guanyar-se la vida. Malabars, pal xinès, cable, diàbolo, equilibris mà a mà i a terra, barrets, i tota una sèrie de tècniques de circ que es van succeint, amb una Marieta més August i un Sr. Pessigolles més Blanc, que construeixen així una parella de pallasos.

Pessic de Circ neix l'estiu de 1998 a Cerdanyola del Vallès de la mà de German Rodríguez, Daniel Arias, Meritxell Esparrach i Xavier Arcos. Aquests darrers actuen a *Sóc un fanalet*, un espectacle inspirat en la cançó del fanalet de Jaume Barri. La direcció és de Marc Pujol i la música de Lucas Delgado. A part de les actuacions Pessic de Circ organitza tallers especialitzats en el món del circ.

Una jove companyia amb moltes ganes de fer-se un lloc en aquest complicat món de l'espectacle.

sóc un fanalet

el que realment interessa a la gent és...

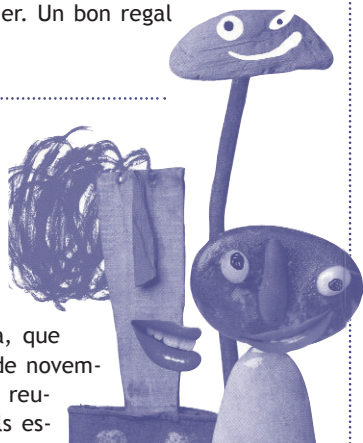
Deu anys girant amb La Baldufa

Enrere queda el setembre de l'any 1996, quan la companyia lleidatana estrenà la seva primera producció amb plantejament professional. Des d'aleshores, set han estat els muntatges que La Baldufa ha estrenat i representat pel territori català, espanyol i europeu, uns muntatges que han guanyat diversos dels guardons més prestigiosos en l'àmbit del teatre familiar (Premi Rialles 2000, Premi al Millor Espectacle a la Fira FETEN de Gijón 2001, Premi del Públic de Tarragona 2001...).

Amb una brillant trajectòria al sac, la companyia presenta ara un nou muntatge, *El llibre imaginari*, estrenat el passat novembre a Lasala de Sabadell i que els barcelonins podran contemplar a la Sala Petita del Teatre Nacional de Catalunya del 18 al 23 i del 26 al 30 de desembre de 2006, i del 2 al 5 de gener de 2007, amb una pròrroga el dia de reis, el 7 de gener. Un bon regal per a tota la família.

Una fira cada vegada més mediterrània

La 9a Fira Mediterrània, que s'ha celebrat del 3 al 5 de novembre passat a Manresa, ha reunit 75.000 persones en els espectacles programats en espais tancats. A aquestes s'hi han d'afegir els milers d'espectadors que han gaudit de les propostes al carrer, en el que ha estat una de les més intenses mostres d'espectacles d'arrel tradicional des que la Fira va néixer l'any 1997.

L'organització d'aquesta edició, en què hi ha hagut un clar predomini de les propostes musicals, un increment de la participació de grups dels països mediterranis i un augment de les coproduccions, ha anat a càrrec de la Fundació Mediterrània, creada el passat setembre per donar impuls a les noves creacions generades des de la cultura popular de Catalunya. Amb un nou director artístic, Toni Xuclà, prop de 120 espectacles de tots els gèneres i per a tots els públics, 93 companyies, 459 programadors inscrits (22 espanyols i 98 estrangers) i 167 periodistes acreditats, la Fira s'ha consolidat definitivament com la mostra més important de la creació d'arrel popular de Catalunya i l'arc mediterrani.

La cantant grega Kristi Stassinopoulou, número 1 a les llistes de World Music, va escollir Manresa per estrenar el seu nou espectacle.

Màgia a les ones

L'il·lusionista Sergi Buka proposa un programa de màgia en directe a Ràdio Canet de Mar

Fer jocs de mans a través de les ones és cosa de bruixes... o de mags com Sergi Buka, guanyador entre altres premis del Mandrake d'Or, un dels guardons de màgia més prestigiosos del món.

La secció es diu "El moment màgic" i s'emet dos dimarts cada mes a partir de les 5.30 de la tarda en el marc del programa "Tu i jo", conduït per Ferran Medina i Lourdes Pla. Durant vint minuts, Sergi Buka explica efectes màgics que els oients poden realitzar simultàniament des de casa. La secció es completa amb històries, llegendes i anècdotes relacionades amb la màgia i els il·lusionistes de totes les èpoques.

Anoteu el dial màgic: 107.6 FM. De moment l'emissora només es pot escoltar des de les poblacions més properes del Maresme però aviat es podrà fer a través d'Internet.

L'abraçada boliviana

Jaume Barri

Aquest estiu l'he aprofitat per anar a cantar en un racó de món, lluny, molt lluny, on els nens encara no havien tingut mai l'oportunitat de presenciar un espectacle com els que acostumem a fer a casa nostra.

He anat a Bolívia, concretament al departament de Santa Cruz, on he cantat en hospitals, orfenats, universitats i moltes escoles rurals de la zona. Van ser dinou actuacions i més de 7.000 nens i nenes que van venir a passar-ho bé. Tot plegat, gràcies a una eficient coordinació i logística a càrrec del CECM (Centro de Excelencia para la Capacitación de Maestros).

Com es pot suposar, el viatge va estar plegat d'anècdotes i peripècies, però voldria ressaltar un parell d'aspectes. El primer, l'entusiasme que tots els nens manifestaven per poder gaudir d'una estona lúdica diferent. Molts van caminar més de deu quilòmetres per venir a cantar, ballar i escoltar contes. Ni tan sols la calor els esborrava el somriure de la cara. I el segon, la bona educació dels infants: grans i petits sempre em saludaven quan em trobaven pel carrer, restaven callats quan havien d'escoltar i obeïen els seus mestres en tot allò que els deien. En acabat, tots em donaven la mà ordenadament. En més d'una ocasió eren més de mil persones fent cua!

Alguns nens no en tenien prou amb donar-me la mà i em feien una abraçada, però no com les que fem aquí, no. Quan abracen, els nens de Bolívia estrenyen fort amb els braços durant una bona estona. Recordo que el primer cop se'm va fer etern, i ara, en canvi, trobo que els catalans ens abracem poc, i quan ho fem, ens separem massa aviat. Quin detalllet, oi? Pot semblar banal, però és un dels millors records que m'he endut d'aquell fantàstic país. Així doncs, us envio una abraçada boliviana i, quan la rebeu, feu com amb les pessigolles, escampeu-les pel món!

Premi Nacional de Circ per a Rodó

Un dels grans èxits de l'escena catalana d'aquest hivern, l'espectacle *Rodó* de l'artista català Leandre Ribera, ha estat distingit pel Premi Nacional de Circ 2005 de la Generalitat de Catalunya.

Rodó, obra nascuda de la col·laboració artística entre el pallasso Leandre Ribera, la ballarina Claire Cucreux i l'acrobata i pedagoga Teresa Celis, és una producció de Bidó de Nou Barris, entitat gestora de l'Ateneu Popular de 9 Barris de Barcelona. Un premi ben merescut per la qualitat i la creativitat d'una proposta de circ contemporani d'una factura impecable.

t'avisem...

Festival Internacional de Màgia de Badalona

VII Memorial
Li-Chang
febrer 2007

Com cada any quan arriba el mes de febrer, Badalona s'omple d'il·lusió amb el Festival Internacional de Màgia.

Aquest esdeveniment, que ha anat creixent al llarg dels anys, va néixer fa set anys gràcies a la conjun-

ció dels dos grans mags de Badalona: **Enric Magoo** i **Li-Chang**, el primer com a director i assessor del festival, i el segon com a persona homenatjada en el memorial que porta el seu nom i que està format per unes gales de màgia amb artistes nacionals i internacionals que es duen a terme al Teatre Zorrilla i que encara ara són el cor del festival.

En aquesta edició el director artístic, **Enric Magoo**, proposa un programa de gran nivell per gaudir d'un esdeveniment irrepetible, que el gran **Mag Lari** s'encarregarà de conduir amb la presentació dels mags convidats:

Hausson (Barcelona). Manipulador.

La seva carrera professional ha estat distingida amb prestigiosos premis i guardons que l'han destacat com el millor mag manipulador de Catalunya.

Mike Caveney (EUA). Màgia parlada.

És un dels mags més divertits dels Estats Units i un gran estudiós de l'il·lusionisme. Se'l considera una de les ments més creatives dins del món de la màgia.

Mirko (Argentina). Màgia argumentada.

És un dels mags internacionals més premiats d'aquest segle: Mandrake d'Or, París 2002; 3r Premi Mundial FISM, 2003; Vareta d'Or de Montecarlo, 2003, i Lleó d'Or de Las Vegas, 2004.

Otto Wessley (Àustria). Màgia còmica.

La màgia de d'Otto Wessley ha estat sempre una sàtira del mag clàssic. Ha estat durant molts anys l'estrella indiscutible del Crazy House de París i Las Vegas.

Tina Lenert (Veneçuela). Màgia teatral.

És la dona maga més contractada del món. Per la tendresa i la claredat de la seva màgia ha servit de font d'inspiració a milers i milers de mags.

Tots aquests mags es podran veure els dies 23 i 24 de febrer a 2/4 de 10 del vespre i el 25 de febrer a les 6 de la tarda al teatre Zorrilla de Badalona.

El diumenge 18 de febrer a les 6 de la tarda i dins de la programació del Grup Xarxa de Badalona també es podrà veure l'espectacle de Sergi Buka, *Magikíssim*.

Per a més informació:
Tel.: 93 384 45 22 - info@enricmagoo.com

val la pena...

L'Espai d'Art Impaktes Visuals organitza un concurs i una exposició de caixes de cartró reciclades

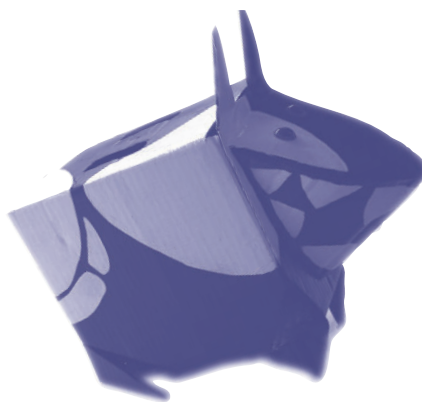

Encaixa't

El que es pot fer amb una simple caixa de cartró és realment sorprenent. Això és el que ha demostrat l'Espai d'Art Impaktes Visuals amb la convocatòria del concurs Encaixa't.

El repte proposat a les 170 persones que s'han presentat al concurs, entre les quals els alumnes de tres escoles de Sabadell i Terrassa, ha estat el de transformar una anodina caixa de cartró proporcionada per l'Espai d'Art en una obra artística.

Els resultats, que a parer dels organitzadors han estat sorprenents i d'una

gran creativitat, es podran veure a la sala d'exposició que Impaktes Visuals té al carrer Sant Francesc, 15, de Sabadell. Una selecció de 110 obres hi estarà exposada del 9 de novembre al 9 de desembre.

El concurs proposat oferia dues modalitats: la caixa com a objecte d'art, i la caixa com a suport plàstic de l'obra dels concursants.

L'Espai d'Art Impaktes Visuals va néixer el novembre de l'any 2004. Des d'aleshores s'hi organitza una exposició pictòrica cada mes. Arran de l'obertura fa un any d'una botiga de grafiti, l'Espai també ofereix als artistes d'aquesta modalitat la possibilitat d'exposar les seves obres. I no és cap casualitat, ja que els membres de l'entitat provenen del món del grafiti i en són alguns dels màxims exponents a Catalunya.

Espai d'Art Impaktes Visuals
C. Sant Francesc, 15. Sabadell 08202
Tel.: 93 726 24 99
www.impaktesvisuals.com

El edició del cicle de teatre social al Centre Cívic de Matas i Ramis

"Jo no vull estudiar". Aquest és el títol de la sessió de teatre social programada pel Centre Cívic de Matas i Ramis al barri d'Horta de Barcelona el proper 15 de desembre. Aquesta sessió forma part del cicle que vol aprofundir, a través del teatre social, en la reflexió sobre temes d'interès social.

Els responsables dels cursos són els membres de l'entitat Impacta Teatre, especialitzada en les tècniques de teatre social i teatre fòrum, que permeten que el públic es converteixi en actor i protagonista a partir de l'escenificació teatral del tema o el conflicte que s'ha decidit tractar.

Les sessions, que es prolongaran durant tot l'any, són gratuïtes i duren aproximadament dues hores. Se'n programarà una cada mes amb temes diferents.

Més informació a:
Centre Cívic Matas i Ramis. C. Feliu i Codina, 20. Barcelona. Tel.: 93 407 23 56

des de l'escenari...

la política des de l'escenari... (i 2)

Hola amics i amigues! Al número anterior vam comentar que era un bon moment per posar-nos en política... des de l'escenari. Heus aquí que en vam parlar fent una descripció, diguem-ne, tècnica de diverses de les formes en què aquesta es percep sovint des dels escenaris.

En aquesta nova columna em queda extreure algunes de les conclusions de tot el que vaig exposar.

D'una banda, el que està molt clar és que avui en dia tot es polititza. Es polititzen declaracions d'esportistes, la crònica meteorològica, una paradeta amb entrepans, operacions empresarials de macroeconomia, programes d'entreteniment, llibres —els autors dels quals ni tan sols són vius i que van ser escrits en contextos socials totalment diferents dels actuals—, es polititzen promocions immobiliàries i actuacions mediambientals... I, per descomptat, es polititza la cultura.

Us demano que perdoneu aquesta denúncia flamant, però necessitava exposar-la. Si he de ser sincer del tot, aquesta politització omnipresent, en molts dels casos no es pot dir que em sàpiga greu. Fins i tot penso que a voltes m'hi he afegit i l'he alimentat en ocasions puntuals, però fins a un cert punt. Hi ha moltes vegades en què potser la cosa realment passa de mida!

**"No sé si el "jet-lag"
d'ideals passa a tots
els països del món o,
desgraciadament m'ho
temo, només en el nostre."**

D'altra banda, qui es mou sovint d'escenari en escenari, com un servidor, sol patir una mena de "jet-lag" d'ideals, cosa que, sincerament, no sé si passa a tots els països del món o, desgraciadament m'ho temo, només en el nostre.

M'explicaré breument. Participes en un acte A d'acord amb un col·lectiu A i unes consignes A, i més o menys estàs d'acord amb el que hi sents a dir, o fins i tot tu mateix animes el cotarro i els ànims dels assistents. Al cap d'una setmana, en un acte B muntat per un col·lectiu B tornes a sentir aquelles mateixes proclames i consignes, però dites en clau B... La diferència entre l'A i el B de tot plegat és un matis a l'hora de mesurar les paraules, o rau en què el B conté un fragment que a l'A no hi és... I flipes. Perquè, en principi, tu estaries d'acord pràcticament amb tots dos...

El "jet-lag" es fa del tot palès ja quan passen més setmanes i s'acumulen més lletres: C, D, E... I arriba un moment en què t'adones que pràcticament tothom (i tu el primer) proclama, demana i reclama exactament el mateix.

Es subdivideixen opinions de base absolutament equivalents i s'enfronten col·lectius bessons, però petits i amb pocs recursos, amb la qual cosa s'aconsegueix això, ser encara més petits i amb menys recursos. S'escindeixen personatges afins a les mateixes bases d'on parteixen, i s'aconsegueix simplement això: una altra lletra a la llista llarga d'aquest abecedari absurd, dislocant i desgraciadament eixorc. No aniríem més lluny si tibéssim amb força tots junts?

Joan Boada

el racó musical edvd

Maria Salicrú-Maltas

báraka

Orquestra àrab
de Barcelona

Aquesta nova proposta musical era de les que s'esperaven. Dins el context cultural en el qual viu Catalunya, es podia preveure que tard o d'hora es formaria una orquestra amb músics d'origen àrab a la ciutat de Barcelona. Liderada per l'excel·lent multiinstrumentista Mohamed Soulimane, l'orquestra està formada per set músics d'origen divers. La majoria són marroquins, però també en formen part un català, Joan Rector, i un grec, Yannis Papaioannou. Pel seu primer disc han escollit el nom de Báraka, paraula àrab de significat molt especial, que és impossible de traduir en una paraula, però que està relacionada amb els conceptes de salut, prosperitat, abundància i fecunditat.

El disc va ser presentat a la increïble passarel·la del Festival Grec de Barcelona l'estiu passat. Báraka presenta cançons tradicionals de Catalunya, d'Egipte, el Líban o el Marroc, i d'altres d'originals escrites en àrab i una en hebreu. Un excel·lent exemple d'interculturalitat el trobem a "Fill Meu", en què es pot escoltar la preciosa veu de Mohammad Bout Ayoub cantant lletres de Jacint Verdaguer i també la seva traducció en àrab. Per aquesta ocasió, la nova formació ha tingut la sort que el valencià Miquel Gil col·laborés cantant en dues cançons, "La dama de Beirut" i "La dama d'Aragó". Gràcies a les lletres podem entreveure que l'adaptació d'un immigrant a Catalunya no és tan fàcil com sembla. Els seus somnis, amors i preocupacions ("Báraka, fill meu, visc com un ésser humà?", "Tina"), l'enyor cap a les seves tradicions ("La protecció", "Déu misericordiós") i terra d'origen ("La dama de Chaouen"), així com les referències sobre el complicat context mundial ("La dama de Beirut", "La crida de Palestina", "Biel", "No a la tristesa"), són els ítems que predominen en el disc. Els textos són rics en matisos i inviten a la reflexió. El compacte està acompanyat per un llibret amb les traduccions de les cançons i està il·lustrat per unes magnífiques fotografies de la població de Xefxauen, d'on és originari Soulimane.

Báraka
Temps Record, 2006

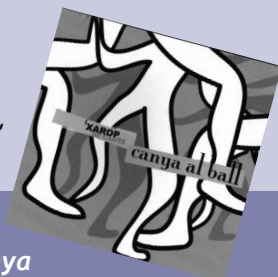

notes

noè rivas

canya al ball

• Xarop de Canya
Temps Record, 2006

És evident que Xarop de Canya és un grup de referència per a tota la gent del nostre país que surt al carrer a viure la festa i també per a tots els que viuen de prop les activitats de la Fundació La Roda.

El grup va néixer a Caldes de Montbui a la tardor del 1987. En un principi, la formació, exclusivament musical, tenia al carrer el seu espai natural d'actuació, movent-se entre cercaviles i trobades de gegants i forjant el seu peculiar estil en l'àmbit de l'animació de carrer. A poc a poc, les seves activitats es van anar diversificant i s'hi van afegir actors, animadors i més músics. Actualment la companyia aplega un gran nombre d'artistes provinents de camps molt variats de les arts escèniques: músics, actors, malabars, diables, xanquers, dansaires, animadors...; i un cos tècnic amb reconeguda experiència: dissenyadors de vestuari, tècnics de so i llum, regidors, pirotècnics, productors...

Xarop de Canya ha participat en diferents postes artístiques i festives al llarg dels seus vint anys d'existència, que van des de la publicació del seu primer disc, *Sant de barri*, el 1995 i les col·laboracions al festival Tradicionàrius, a la creació d'espectacles a l'aire lliure de temàtica infantil i medieval i la participació en concerts multitudinaris. També ha actuat en festivals de tot l'Estat i de països com Alemanya, França, Itàlia, Xile i Colòmbia. Aquest any ens presenten el seu segon treball discogràfic basat en el seu espectacle *Canya de ball*. Conté dotze cançons amb la voluntat ferma de fer ballar tothom, de mostrar-nos els diferents tipus de balls del país —el ball de grup, les tendències més tradicionals i alguns estils més moderns— i, a més, de portar-nos la seva festa a casa mantenint la frescor de les seves actuacions. Aquest treball està produït per l'increïble multiinstrumentista Xavier Batllés (que ha produït entre altres Pomada, La Carrau, Aïsha...) i dirigit pel Santi Galán (amb experiències tan reeixides com Lo Poder del Cant, Txika & Marrabenta, Avenida Brasil, Camàlics, Névoa...). Resumint, música festiva ben interpretada i plena de colors i matisos.

bitxo!

• Toni Giménez
Out Line Distribució, 2006

Toni Giménez és un dels músics i animadors més veterans del nostre país juntament amb Ara Va de Bo, Àngel Daban, Lluís Maria Panyella, Noè Rivas...

Si visiteu el seu web veureu la quantitat de feina que ha fet pel que fa a gravacions (85, si comptem les autopublicacions i les publicacions editades per diverses editorials) i en qüestió de llibres i cançoners (unes 33 publicacions).

També és impressionant la quantitat de cançons adaptades que us poden ser ben útils de cara a treballar temes com la pau, no a les drogues, la tendresa o l'escològia...

Ara Toni Giménez ens presenta una nova gravació, *Bitxo!*, especialment adreçada a nens i nenes de tres a quatre anys, amb 36 cantarelles fetes amb el seu estil peculiar i irrepetible. Hi trobareu temes populars del nostre país, alguns temes americans i algun de personal. Tots tenen un objectiu clar: educar els nois i noies i despertar tot allò de bo que porten dins seu i que els fa únics.

Un bon recull de cançons per cantar plegats pares, educadors i fills, cançons de sempre que continuen tenint raó de ser.

Aquesta gravació n'és una demostració.

la cançó amb rumba

• Sabor de Gràcia
Editat per Stress Música, 2006

Sabor de Gràcia sens dubte és un dels millors grups de rumba del nostre país. El seu fundador va ser *Sicus*, que encara continua com a líder i cantant del grup, acompanyat per *Yumitus* al piano, Lorenzo Barriandos al baix, Quino Béjar a les percussions, *Rambo* a les congues i al *cajón*, *Barretina* a les guitarres i *El Guan* a les palmes i el ball...

L'any 1997 van treure el seu primer disc, *Tots els colors*, l'any 2004 el segon, *El mundo baila*, i just aquests dies han tret el seu tercer disc, *La cançó amb rumba*. Amb ell volen fer un homenatge a la Nova Cançó amb 14 temes clàssics que formen part del nostre imaginari col·lectiu, i amb cura, conservant la seva essència, i el màxim respecte i bon gust, els han fet reviure al ritme dels tocs rumberos de la guitarra ventilada, les palmes, les congues i el *cajón*... És a dir, que els han passat a ritme de quatre interpretant-los amb un aire de rumba intimista, que es pot ballar però que també convida molt a escoltar.

Al disc hi trobareu cançons de Maria del Mar Bonet, Ovidi Montllor, Pau Riba, Jaume Sisa, Joan Isaac, la & Batista, Quico Pi de la Serra, La Trinca, Lluís Llach, Marina Rosell, Ramon Muntaner, Martí Llauredó i un *medley* d'homenatge a Joan Manuel Serrat, en què composicions com "Paraules d'amor", "Ara que tinc vint anys" i "Me'n vaig a peu" es converteixen en una sola cançó...

Tot plegat amb col·laboracions de cantants com Txell Sust i Mònica Green, músics com el gitano brasiler d'Angelo i José Ortega, més conegut com a *Manzanilla Jr.*, formacions com Els Pets, els garriguencs Gertrudis, Toni Xuclà & Quartet de Corda, La Troba Kung-Fú (liderada per l'ex Dusmiquet Joan Garriga), i els cors de Tere Bautista (corista habitual de Rosaria, Niña Patori o Ketama) i els cors Gospel de Morning Singer ind de Filds...

Ja ho veieu: un disc diferent, que crec que fora injust que passés desapercbut. A més, el 0,7% de la venda del CD anirà destinat a Amnistia Internacional.

contes

★ **ALBERT ESTENGRE.** *L'home dels Nassos i altres històries de Nadal*

El rondallaire, que per cert va començar la seva carrera fent els *Pastorets*, proposa una selecció dels millors contes de Nadal, explicats amb sensibilitat i humor.

★ **CIA. DE TEATRE ANNA ROCA.** *Els contes de l'Anna*

La fantàstica Anna Roca proposa aproximar-se a la il·lusió del Nadal amb una selecció escollida dels contes que més li agraden a la narradora.

★ **NOÈ.** *Ja és Nadal*

Dos contes vertebrats l'espectacle, "La felicitació" i "El petit avet", amb músiques i danses d'arreu del món, ritmes que van des de la rumba fins al swing i cançons d'autors com John Lennon i del mateix Noè.

★ **ROSA FITÉ.** *Escudella de contes*

Una caldereta de pastorets, una llegenda de torró, un polsim de nades... i el secret professional de la cuinera... Un espectacle per gaudir de debò.

★ **EL PAÍS DE XAUXA.** *Quan arriba Nadal*

En Lluquet i en Rovelló són dos joves rabadans que coneixen molts romanços, contes i cançons. El majoral els lloga per guardar el ramat d'ovelles durant tot l'hivern. Però mentre pasturen per les muntanyes, es troben el dimoni del pessebre, el Banyetes, i també el llop...

Un bon espectacle és el millor regal!

Aquests són alguns dels espectacles especialment dedicats a les festes de Nadal. Que en gaudiu molt!

titelles

★ **MUNCHIS TITELLES.** *Quina soca!*

Un espectacle especialment dissenyat per als més petits sobre el tió de Nadal. La Joana viu a prop del bosc i espera amb molta il·lusió l'arribada de l'arbre de Nadal...

★ **TITELLES NAIP.** *Els Pastorets*

Aquesta versió dels *Pastorets* de Folch i Torres té lloc en un jardí on s'ha d'engalanar un arbre de Nadal. Aquest fet senzill desencadena un seguit de situacions que donen pas a la representació dels *Pastorets*...

música

★ **TOC DE RETRUC.** *Un toc de pastorets*

Un espectacle preciós en què la música, el teatre i la participació del públic es combinen amb molta fortuna. Tot de Retruc fa un repàs al repertori de nades i amb cada cançó introdueix els personatges, que els espectadors són els encarregats de representar i que acaben conformant un veritable pessebre vivent.

★ **SAPASTRE.** *Caga Tió a Pixa't de Riure*

Sant Vicenç de Pixa't de Riure és un lloc imaginari, que té un alcalde i quatre regidors que celebren a cop de bastó i d'humor una festa carregada de tradició, una festa plena d'animació i de sorpreses...

★ **ENCARA FAREM SALAT.** *Pastorets rock*

El títol de l'espectacle ja és una declaració d'intenció de la companyia, que proposa cançons tradicionals versionades amb ritmes actuals, malabars amb foc, teatre, humor i energia per celebrar una de les festes més nostrades.

★ **NOÈ.** *A l'hivern, cada dia una cançó*

Noè ens convida a un viatge musical amb les cançons pròpies de l'hivern, una època plena de vida i de festes. Santa Llúcia, el pessebre, el cagatió, l'Home dels Nassos...

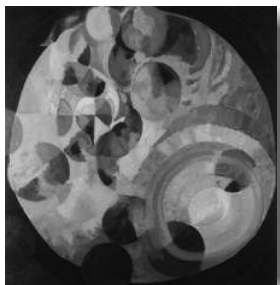

Nova edició del Circ d'Hivern

L'11è Circ d'Hivern de l'Ateneu Popular Nou Barris s'estrena el 16 de desembre.

El Circ de Sara és el títol de la nova producció de l'Ateneu Popular Nou Barris per a l'11a edició del Circ d'Hivern, que ja s'ha transformat en una cita ineludible per als amants del circ. La dirigeix Piero Steiner amb l'ajuda de Ricard Panadès amb la participació dels artistes Sarina Röhr, Adrià Cordoncillo, Ondine Awen Korn, Luciano Martín, Kike Aguilera, Philine Dahlmann, Elske Van Gelder i Frédéric Filiatre.

Les representacions es faran a l'Ateneu Popular Nou Barris (C. Port-Lligat, s/n) del 23 de desembre al 7 de gener (excepte el 24 i 31 de desembre), de dilluns a dijous a les 7 de la tarda, els divendres i dissabtes a les 10 de la nit, i el diumenge 7 de gener a les 12 del migdia.

El preu per als adults és de 9 € i de 4,40 € per als infants (fins als 14 anys).

Expedició solidària de Pep Callau i els Pepsicolen al Senegal

Junt amb els membres de la companyia Gog i Magog i altres artistes catalans Pep Callau ha viatjat durant prop de quinze dies al país africà sota l'aixopluc de Pallassos Sense Fronteres.

Un total de 21 persones membres de diverses companyies catalanes han viatjat del 2 al 19 d'octubre passat fins al sud del Senegal a la regió de la Casamance, on han actuat a escoles rurals, orfenats i leproseries escampant somriures i coneixent la gent i la cultura del país.

Aquesta expedició, a la qual ha donat suport legal Pallassos Sense Fronteres, ha estat possible gràcies a l'entitat osonenca Amics del Món, a un col·lectiu de músics africans i a l'esforç econòmic de tots els participants.

Aquesta és la tercera expedició de Pep Callau i la seva banda després de les que van fer a Bòsnia-Herzegovina l'any 2004 i a l'Índia l'any següent. Amb la voluntat de consolidar aquesta iniciativa, està previst que a l'octubre de l'any que ve els artistes viatgin amb les maletes ben plenes de somriures i d'energia cap a l'Amazones i visitin diferents comunitats indígenes.

Abans, però, hi ha previst una altra expedició als campaments saharauis de Tinduf, que es farà al gener del 2007.

Aportar a través de l'espectacle, del riure i del somriure un bri d'esperança i suport psicològic als infants que pateixen les conseqüències dels conflictes armats, del subdesenvolupament i de l'exclusió és l'objectiu d'una iniciativa que es va iniciar l'any 1993 arran del treball d'un grup d'educadors catalans que va suposar posteriorment la creació de Pallassos Sense Fronteres.

25 anys Roseland musical

un aniversari emblemàtic

Per celebrar els seus vint-i-cinc anys de bona feina, Roseland Musical ha presentat el passat 18 de novembre al SAT de Barcelona una nova versió d'un dels seus espectacles més emblemàtics, *Cara, calla!*.

Roseland Musical, una de les poques companyies catalanes de dansa dedicades al públic familiar, va néixer fa vint-i-cinc anys de la mà de Marta Almirall, coreògrafa i directora artística. Des del primer moment, l'objectiu de la companyia ha estat fer arribar al públic infantil unes obres amb un to divertit i festiu però amb la mateixa qualitat i rigor que les d'un muntatge per adults.

Vuit són els espectacles creats per la companyia, dos dels quals encara estan en cartellera (*Cara, calla!* i *Les mil i una nits*), amb els quals Marta Almirall ha consolidat un estil propi caracteritzat pel rigor i la qualitat en tots els aspectes: musical, estètic i narratiu.

En aquests vint-i-cinc anys de trajectòria artística, Roseland Musical ha gaudit de la col·laboració de nombrosos ballarins i actors, d'autors com David Cirici, Manel Veiga i Ricardo Alcantara, de Perico Pastor, reconegut artista plàstic, de Montse Ginesta, autora de contes infantils i directora de la revista *Tretze Vents*, i de Rosa Vergés, directora de cinema.

Premiades les Meravelles de l'Orient de Pa Sucat

L'espectacle *Meravelles d'Orient* de la companyia de titelles vallesencs Pa Sucat ha guanyat el passat mes de novembre el premi a la millor proposta visual i plàstica de la 22a Mostra Internacional de Titelles a la Vall d'Albaida (València). L'espectacle presenta les aventures d'un joglar musulmà, d'un soldat vingut de les Croades i d'un pastor introvertit que toca la cornamusa. Tots plegats han format una companyia de titellaires que recorre viles i pobles amb les seves històries.

Màgic Xema, soci d'honor de l'ACLCC

L'humorista i mag lleidatà Xema ha rebut el passat novembre el títol honorífic de soci d'honor de l'Associació Catalana de Lluita Contra el Càncer per la seva ajuda desinteressada i la seva constant predisposició a l'hora de col·laborar amb l'associació. Locutor de televisió i de ràdio des del 1977, el 1988 Màgic Xema decideix dedicar-se a l'espectacle com a showman, humorista i il·lusionista. Des d'aleshores, ha participat en nombrosos programes de televisió i ràdio (TV3, Euskalbista, Antena 3 i Tele Cinco) a més de fer prop de 130 actuacions cada any arreu de Catalunya.

■ La Sala Miguel Hernández de Sabadell

“lasala”

S'ha fet realitat a Sabadell el somni d'un teatre dedicat exclusivament als infants i a les companyies de teatre familiar.

Des de l'any passat funciona a Sabadell un equipament teatral dedicat exclusivament a infants de 0 a 3 anys i a nens i nenes de 3 a 14 anys. És La Sala Miguel Hernández, ja coneguda com “Lasala”, una iniciativa que correspon a l'Ajuntament de Sabadell i el Grup Rialles de Sabadell, i que té el suport de l'Institut Català de les Indústries Culturals, el Departament de Benestar i Família de la Generalitat de Catalunya i “la Caixa”.

Per als responsables del teatre, dedicar íntegrament una sala al públic infantil representa reconèixer l'especificitat d'un públic fins ara gairebé ignorat com a grup d'edat i també invertir en el públic del futur. Però també significa fer una aposta del tot innovadora a Catalunya i a l'Estat pel que fa a la producció i la recerca pedagògica en el camp de l'espectacle familiar. Així Lasala es planteja la producció o la coproducció de dos espectacles per temporada i també cedeix el seu espai d'assaig a les companyies de teatre infantil.

La programació de Lasala està formada per una oferta d'espectacles de tots els gèneres els caps de setmana i per la campanya “L'escola al teatre”, amb programes per a les escoles bressol i els centres educatius de primària i secundària de la comarca.

D'altra banda, i per segon any consecutiu Lasala organitza el festival “El més petit de tots”, que

oferirà del 9 al 17 de desembre un reguitzell d'espectacles adreçats, com el nom del festival indica, als més menuts.

El més petit de tots

Quan comença l'interès dels infants per les arts visuals? ¿I per les arts escèniques? Hi ha una edat mínima que els permet gaudir-ne?

Davant dels dubtes els responsables del teatre van optar l'any passat per fer la prova i van dedicar tot un cap de setmana al públic de 0 a 3 anys. L'experiència va ser tan positiva que

aquest any Lasala ha ampliat els dies de programació del festival pensant també amb les escoles bressol.

Els espectacles són de durada reduïda, estimulen els sentits i estan pensats per afavorir la proximitat i la interrelació entre l'artista i el públic. Amb aquest plantejament els artistes es transformen en una figura que ja existeix en la majoria de països europeus: l'artista-pedagog, un expert en didàctica especialitzada en arts escèniques.

La programació d'enguany ofereix espectacles de grups catalans, bascos, francesos i italians i també una coproducció del teatre amb Teatre Marduix, L'Estenedor i Toc de Retruc.

Amb programacions d'aquest tipus Lasala posa doncs els instruments i els recursos per contribuir a formar l'esperit crític dels nens i nenes i incidir en la seva maduració intel·lectual a través de les arts escèniques, però també per donar suport tècnic i moral a les companyies que dediquen, en condicions massa sovint precàries, els seus esforços i la seva creativitat a aquest públic. En definitiva, aposta per esdevenir, si és que ja no ho és, un referent en aquest sector a Catalunya.

Lasala Miguel Hernández
Ronda de la Roureda, 24.
08207 - Sabadell
Tel.: 93 723 28 33

en directe...

Teràpia yakumbera

La companyia Yakumba presenta un nou espectacle, *Yakumbateràpia*, que incorpora a l'animació conceptes com el pensament positiu i l'autoajuda.

Des de fa bastant de temps els Yakumba parlem en els nostres espectacles de l'energia *simpàtika* que tots portem a dins. Amb aquesta font d'energia inexhaustible pretenem fer un canvi important al nostre món, que és tan seriós, tan competitiu, tan avorrit...

Arribats a aquest punt de la nostra trajectòria, i conscients que com a animadors som canalitzadors d'idees i de valors, ens hem vist obligats a anar una mica més enllà i a treballar en els nostres espectacles uns conceptes vehiculats pels nous corrents de pensament positiu, d'autoajuda i de tècniques diverses que tenen molt a veure amb una visió del món més alternativa.

Els infants del segle XXI aviat coneixeran des de ben petits els conceptes de la visualització, del poder del pensament, de l'autoconfiança i, sobretot, de la força del grup. Les noves generacions de pares, cada vegada més, llegeixen les revistes alternatives i estan al dia de les noves tècniques per millorar la qualitat de vida fugint de l'estrès i l'angoixa que provoca a vegades la vida quotidiana.

És per això que el passat dia 30 de setembre, al Festival Internacional de Teatre de Cerdanyola, vam presentar un nou espectacle anomenat *Yakumbateràpia*.

Es tracta d'un seguit de tallers que ens permeten parlar de conceptes com la seguretat en un mateix, la superació de la por al ridícul, la capacitat del joc per connectar-nos a la part més genuïna del nostre nen interior, la visualització, la relaxació i l'harmonització amb la natura i fins i tot amb l'Univers.

Volem encomanar al públic la força per creure que tot està a les nostres mans, que la nostra aportació, encara que sembli petita, és descomunament important i necessària, perquè cadascú de nosaltres som irrepetibles i únics.

El poder del pensament és la clau! Així doncs, comencem ja d'una vegada a fer fora el derrotisme i el pessimisme mental. Seguint el nostre estil d'animació, tot aquest substrat conceptual està embolcallat de música, cançons, danses, efectes màgics, globus gegants, confeti... que fan de la *Yakumbateràpia* una festa d'animació dinàmica i actual.

Els de Yakumba seguim observant, seguim cercant tot allò que ens faci viure amb alegria, humor i pau. La nostra tasca d'animadors no és més que la conseqüència d'aquesta recerca.

■ Revisió del cas Puig Antich

Puig Antich

Maria Salicrú-Maltas

Reflexions sobre la revisió d'un cas polèmic

La V sala del Tribunal Suprem, encarregada de la jurisdicció militar, havia de deliberar el passat 25 d'octubre sobre la petició de revisió de la sentència que va portar a l'execució de Salvador Puig Antich a la Model de Barcelona el 2 de març del 1974.

El jove barceloní de vint-i-cinc anys fou acusat de la mort del subinspector Francisco José Anguas Barragán de la VI Brigada Político-Social, ocorreguda la tarda del 25 de setembre de 1973 al portal del carrer Girona, 70. Salvador pertanyia al MIL (Movimiento Ibérico de Liberación), peculiar grup de l'esquerra radical que no renegava de la lluita armada per aconseguir els seus objectius d'ajuda al moviment obrer.

Els magistrats del Tribunal, però, han ajornat la resolució perquè han cregut necessari tenir en compte una nova prova aportada per la defensa

dels familiars de Puig Antich. Sens dubte, un pas endavant en la revisió del cas.

No és la primera vegada que les quatre germanes de l'últim executat amb garrot vil de la dictadura franquista inicien el procés de revisió de la sentència. L'any 1994, Immaculada, Montserrat, Maria Carme i Mercè Puig Antich van presentar un primer recurs, però l'esmentat Tribunal va desestimar la petició per falta de noves proves, requisit indispensable per poder dur a terme l'esmentada revisió. El seu germà Joaquim no va poder donar-los suport, ja que va morir l'any 1989 a Nova York mentre exercia de psiquiatre. Enguany, els advocats dels familiars de Puig Antich, Sebastià Martínez Ramos, Olga de la Cruz i Francesc de Paula Caminal, que ja va defensar Salvador fa trenta-tres anys amb

De ben segur que les misterioses irregularitats en el judici tenien un objectiu ben clar: condemnar Salvador per no comprometre alguns policies que també havien disparat.

l'advocat Oriol Arau, han presentat diverses noves proves que han condicionat el canvi. Els advocats de la defensa creuen que s'ha produït un canvi de sensibilitat entre els nous membres del Tribunal, potser condicionat en part per l'estrena del film *Salvador* de Manuel Hueriga. Entre aquestes proves hi ha les declaracions de F. Xavier Garriga i Paituví, membre del MIL i present al portal durant el tiroteig, les de Ramon Barjau Vinyals, metge de guàrdia de l'Hospital Clínic que va examinar el cadàver d'Anguas i el cos ferit de Puig Antich (Jean-Pierre Balorme en el moment de l'ingrés), i també una prova infogràfica del confús foc creuat al portal del carrer Girona amb Consell de Cent, al costat del bar Funicular, avui encara obert. Aquesta prova infogràfica, estudiada pel Tribunal durant més de tres hores, com les declaracions de Barjau, és una reproducció digital del tiroteig que ressegueix tots els moviments dels membres de la Brigada Político-Social, de Puig Antich i de Garriga Paituví, caracteritzats tots ells amb un color diferent. El Tribunal ha mostrat un gran interès a partir d'aquestes noves proves pericials i com a conseqüència s'ha citat a declarar els dos forenses que van practicar l'autòpsia a Anguas a la comissaria de policia del carrer Enric Granados: Rafael Espinosa Muñoz i Gabriel Sánchez Maldonado, malgrat que aquest darrer no podrà aclarir els fets perquè ha mort. Aquesta autòpsia, misteriosament, no es va realitzar al mateix Institut Anatòmic Forense del Clínic. Ateses les limitacions jurídiques del procés, no es pot citar a declarar els membres vius de la VI Brigada Político-Social: el comissari en cap Julián Gil Mesas, el subinspector Luis Miguel Algar o els inspectors Santiago Bocigas Vallejo, Francisco Rodríguez Álvarez i Timoteo Fernández Santorum. Aquest darrer va declarar al consell de guerra haver ferit Puig Antich —segons sembla

La pel·lícula *Salvador* torna a posar el cas d'actualitat

La revisió del cas de Puig Antich s'ha produït gairebé un mes després de l'estrena de la pel·lícula *Salvador* de Manuel Hueriga, que ha posat d'actualitat Puig Antich i el MIL. El film —protagonitzat per Daniel Brühl— ha provocat un cert debat, ja que no es tracta d'un documental sobre Puig Antich i el MIL, sinó d'una pel·lícula basada en el llibre *Compte enrere* del cap de TV3 Francesc Escribano, escriptor que, pels exmembres del MIL i per d'altres, s'ha permès certes llicències en fets i personatges, que tergiversen la vida i la mort de Salvador, una circumstància que consideren molt greu de cara a la recuperació de la memòria històrica.

La pel·lícula, que ha tingut un pressupost de sis milions d'euros, no ha estat la primera a recordar Puig Antich. En els trenta-dos anys que han passat des d'aquest assassinat legal, Puig Antich i el MIL han estat d'actualitat en diverses ocasions. L'any 1976 es va assassinar un dels seus membres, Oriol Solé Sugrañes, mentre fugia a peu a França després d'escapar-se de la presó de Segòvia en companyia de membres d'ETA, el FAC i el PC(I), i amb Josep Lluís Pons Llobet, un dels milistes més joves i decidits, que també complia condemna a Segòvia. Un any més tard, la companyia de teatre Els Joglars va estrenar *La torna*, obra sobre les execucions de Puig Antich i del suposat polonès Heinz Chez, que es va produir mitja hora abans a la presó de Tarragona. Anys més tard, l'historiador germano-espanyol Raúl M. Ribenbauer va descobrir la vertadera identitat d'aquell polonès: es tractava de l'alemany Georg Welzel. *La torna* va portar els actors a ser jutjats en consell de guerra. L'any 1985, el col·lectiu Carlota Tolosa, liderat pel periodista Ramon Barnils (1940-2001), va publicar *La torna de la torna, SPA i el MIL* (Ed. Empúries), excel·lent obra de periodisme d'investigació que cal tenir de referència per comprendre el cas Puig Antich. El 1997 s'estrenava l'obra poèticomusical *Temps, Temps, Temps*, en record de Salvador, el 2001 es publica *Compte enrere. La història de SPA* (Edicions 62) d'Escribano, i l'any següent *El MIL. Una història política* (Ed. Alikornio), de Sergi Rosés Cordovilla. Dos anys després, el 2004, TV3 emet la sèrie —dirigida també per Escribano— "Dies de Transició". El primer capítol parla de Puig i Welzel, mentre que el vuitè descriu la fuga de Segòvia, on apareix Pons Llobet i es recorda Oriol Solé. Enguany, a banda del film de Hueriga, el MIL i Salvador Puig Antich han estat d'actualitat amb la publicació del llibre *Oriol Solé, el Che català* (Edicions 62) de Joaquim Roglan i també pel documental *El MIL*, de la suïssa Martina Lohrer Rodríguez, presentat al CCCB un mes després de l'estrena de *Salvador*.

el nunut *instruments musicals*

Aquesta secció de Miqui Giménez, músic, cantant i expert en tallers d'instruments musicals, mostra pas a pas la manera de fer instruments de picar, rascar i bufar d'una manera senzilla, amb materials quotidians, de rebuig i econòmics.

el material

- ② Canya
- ② Paper de fumar
- ② Goma elàst

les eines

- ② Serra de marqueteria o de metall
- ② Ganivet
- ② Paper de vidre

consells

- ② Guardeu les escombres de canya. La mida de la canya és ideal per fer instruments.
- ② El nunut es pot fer sonar a partir dels tres anys, però cal l'ajuda d'un adult per construir-lo.

Secció elaborada per:
Miqui Giménez

1. Necessitem un tros de canya d'uns 15 cm de llargada i d'un diàmetre exterior d'uns 20 a 25 mm.

2. A uns 20 mm d'un dels extrems, fem dos talls paral·lels no massa profunds, perpendiculars a la fibra, distants uns 15 mm entre ells.

3. Posem la fulla del ganivet en un dels talls i si l'inclinem farem saltar el trosset de canya que hi ha entre els dos talls.
Ens queda una obertura que utilitzarem per cantar.

4. Polim bé tota la canya, sobretot els extrems i l'obertura per evitar estelles.

5 i 6. A l'extrem més proper de l'obertura hi posem el paper de fumar i l'aguantem amb una goma elàstica.

utilització musical

② Si cantem a través de l'obertura, farem vibrar el paper i sonarà l'instrument. Podem acompanyar l'instrument cantant tot tipus de melodies o crear sons originals.

en plena commoció cerebral— disparant-li dues vegades a poca distància amb una Colt 38. Les bales van ferir Salvador a l'espatlla i al maxil·lar esquerra.

La sentència que el gener de 1974 va condemnar a pena de mort Puig Antich, àlies *el Metge*, estava plena d'irregularitats, ja que el Tribunal del consell de guerra no va acceptar les declaracions de Barjau però sí les dels seus companys del Clínic (Esquerra, Ojeda i Plu-lachs). Tampoc va acceptar les proves psiquiàtriques, malgrat que estava certificat mèdicament que Puig Antich patia "una certa obnubilació", i tampoc no va permetre les proves de balística de l'encara no aclarit tiroteig. El tribunal d'aquell consell de guerra només va tenir en compte les declaracions de F. X. Garriga, molt poc fiables ja que es van practicar sota tortura, i els informes dels forenses que contradeien la versió que Barjau havia explicat a Arau i Caminal. Segons Barjau, el cos presentava més de cinc impactes, no tres com van certificar els forenses. D'altra banda, el Tribunal no va tenir en compte la desaparició de les pistoles i els casquets de la BPS, el grup especial creat per desarticlar el MIL. En canvi sabien perfectament que Puig Antich va utilitzar una Astra de 9 mm llarg per disparar. De ben

segur que aquestes misterioses irregularitats tenien un objectiu ben clar, condemnar només Salvador per la mort d'Anguas per no comprometre alguns policies que també havien disparat cap a ell. Encara avui, al tercer graó del portal, es pot apreciar un orifici de bala resultat del foc creuat de fa trenta-tres anys.

La transició pactada no ha estat satisfactòria per a totes les parts implicades. Avui, són moltes encara les persones afins del règim que perduren en alts càrrecs.

Caminal, en declaracions fetes a l'*Avui*, desitja que la possible revisió del cas serveixi per "l'anul·labilitat del procés i de les dues sentències, la rehabilitació de la persona de Salvador Puig Antich, el restabliment de la veritat i la declaració de la seva total innocència". Però exceptuant el fet de donar satisfacció a la família, que té tot el dret de restituir la dignitat i memòria de Salvador, té alguna incidència aconseguir aquesta revisió actual-

ment? La transició pactada no ha estat satisfactòria per a totes les parts implicades. Avui, són moltes encara les persones afins al règim que perduren en alts càrrecs, com a professionals o bé com a membres de base. La dictadura franquista, malgrat la seva aparent dissolució, perdura inexorablement a través del silenci. Per tant, davant els cants immobilistes de la dreta, avui té ple sentit revisar tots els processos d'aquell trist període, com el de Puig Antich, Joan Peiró, Julián Grimau, Francisco Granado, Joaquín Delgado, Enrique Ruano o Rafael Guijarro Moreno, així com els de tants milers de persones executades impunement amb mínimes garanties de defensa. Si més no, la revisió pot servir per reconèixer la innocència de Puig Antich malgrat que no es pugui incriminar ni els membres de la BPS, ni els del Consell de Ministres que va tirar endavant l'*enterado*, ni l'advocat vocal del tribunal del consell de guerra, Carlos Rey González, que gaudeixen d'amnistia. La resta d'implicats, com el dictador Franco o el botxí Antonio López, ja són morts.

Maria Salicrú-Maltas

sat!
Sant Andreu Teatre

"Som els Microcosmos Teatre. Bon any 2007
i feliç teatre familiar!"

Boca Rica
presenta Cucudrulu
Del 13 al 21 de gener de 2007

Microcosmos Teatre
presenta El cel de Mozart
Del 27 de gener al 4 de febrer de 2007

Clack&Roll
presenta Tap Story Tour
Del 24 de febrer al 4 de març de 2007

L'Estaquirot Teatre
presenta Secret a l'armari
Del 10 al 18 de març de 2007

Sant Andreu Teatre
c/Neopàtria, 54 | tel. 933457930
www.bcn.cat/santandreuteatre
Venda d'entrades
1 hora abans de l'espectacle

Servicaixa

El sat! rep el suport de:

Governament de Catalunya
Institut Català
de les Indústries Culturals
Entitat Autònoma de Difusió Cultural

Institut de Cultura

Ajuntament de Barcelona
Districte de Sant Andreu

F u n d a c i ó L a R o d a

La Roda us desitja unes bones festes!

Badalona Esplai Chiribiripum i Associació Juvenil La Rotllana de la Salut · Fundació Ateneu Sant Roc i Esplai Borinot · ARSIS, Amics del Raval i de Sistrells · Esplai Buenoyqué...! **Badia del Valles** Federació d'Entitats Culturals **Barça** Associació Amics de Sant Josep del Moll **Barcelona** Esplai Guineueta · Centre Obert Ciutat Meridiana · Associació pel Lleure Font de la Guatlla · Esplai Flor de Maig de Poblenou · PDI

Canyelles · Ateneu Popular 9 Barris, Trinitat Nova i

Verdum · Associació de Veïns Paraguai Perú ·

Casal de Barri de Prosperitat, Esplai Druida i

Ludoteca La Guineu de Prosperitat · Projecte Infància

del Raval (AEI Estel d'Assís,

Centre d'Esplai Sant Pau del Camp, Casal dels Infants del Raval, Centre Obert Joan Salvador Gavina, Fundació Social

Col·lectiu Taxonera **Cornella de Llobregat** Centre d'Esplai Mowgli **Girona** Centre Infantil i Juvenil Parroquial Santa Eugènia de Ter **L'Hospitalet de Llobregat** Club Bellvitge ·

Esclat-Bellvitge · Centre Educatiu Jovis · Esplai Xixell · Club d'Esplai Pubilla Cases-Can Vidalet (L'Hospitalet i Esplugues de

Llobregat) **Lleida** Col·lectiu Cultural Cappedont **Manresa** Esplai La Font de la Font dels

Capellans **Martorell** Centre d'Esplai Guspira **Màs de Ufa** Centre d'Esplai Giravolt **Mataró**

Esplai La Tribu i Associació de Veïns Els Molins **Montcada i Reixac** Esplai S.E.S.A ·

Esplai Can Cuiàs **Montornès del Valles** Esplai Panda i CIJC **Olivella** Federació

d'Associacions de Veïns i Veïnes **El Prat de Llobregat** Coordinadora de Temps Lliure del

Barri de Sant Cosme **Premia de Dalt** Cau

del Raval i Casal Infantil Drassanes) · SOIA Roquetes · Associació de Veïns i Esplai Totikap de Sant Antoni · Associació de Veïns de Trinitat Nova i El Desván · Casal Infantil El Drac de Via Trajana · El Vaixell · Esplai Sant Paulí del Besòs ·

L'Espolsada **Premia de Mar** Centre d'Esplai Parroquial, Esplai El Carrer i Agrupament Escolta Amon-Ra **Ripoll** Esplai La GRESCA i Casal de Joves La GRESCA del barri Pont Vell **Sabadell** Grup d'Esplai La Llar del Vent · Grup d'Esplai La Masia · Grup d'Esplai Els Quatre Gats **Sallent** Gent amb Nassos **Sant Adrià de Besòs** Grupo Unión de la Mina **Sant Boi de Llobregat** Casal de Joves i Ludoteca Casablanca · Centre d'Esplai Arrels · Fundació Marianao-Casal Infantil i Juvenil de Marianao **Sant Cugat del Valles** Doble Via (Centres cívics Les Planes, La Floresta i Mira-Sol) **Sant Joan Despí** Club d'Esplai El Tricicle · Centre d'Esplai El Nus · Centre d'Esplai El Castanyot **Sant Pere de Ribes** GER, Entitat Cultural i Esportiva **Sant Vicenç dels Horts** Centre d'Esplai Sant Josep · Centre d'Amics La Guàrdia **Santa Margarida de Montbui** Centre Obert Santa Anna **La Senia** Centre Obrer-Branca de Joves **Taradonna** Eskurri Esplai i Associació de Veïns de Bonavista · AV Progressista **Teia** GRAMC i AE Mintaca **Terrassa** Esplai La Fàbrica de Can Tusell · Esplai Sant Llorenç · Esplai Egara **Vilanova i la Geltru** CEsplai Drac Màgic. **Vilobí i Font-rubí** Catacroc, Joves de Vilobí i Font-rubí, AE Els Pèlags de Vilobí del Penedès i Esplai El Gotim de Font-Rubí

